

*Franco
Solo*

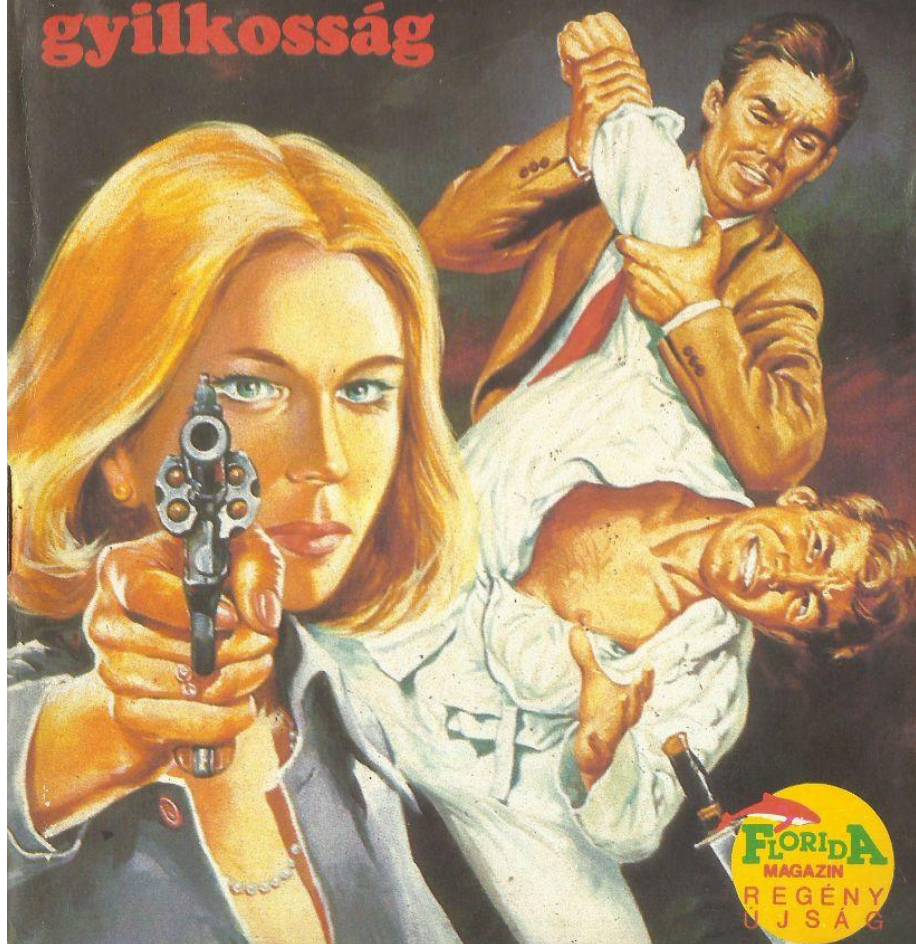
9

EGYEDÜL A
maffia

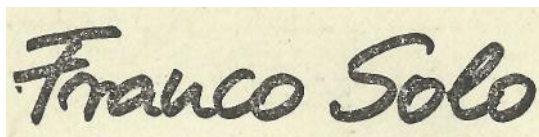
ELLEN

**Eggyel több
gyilkosság**

33 Ft

FRANCO SOLO sorozat
Megjelenik havonta
ISSN 0865-6029
Kiadja az Expomédia Kft.
1361 BUDAPEST Pf. 26.
Felelős kiadó: az Expomédia Kft. vezetője
90-1689. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN
EGGYEL TÖBB
GYILKOSSÁG

A maffia legjobb emberét vetette be,
de nem számolt Franco Solóval

A REGÉNY FŐSZEREPLŐI:

- ROBERT B. VAUGHAN** — nagyon jó politikus, azonban rossz
SZENÁTOR partnerre akad, s későn veszi észre,
hogy a maffiával áll szemben;
- CARLO CORRADA** — a maffia egyik New Orleans-i főnö-
ke. Vaughanon keresztül élete leg-
jobb üzletét véli megkötni;
- RENZO BELTRANI** — a Corrada maffiacsalád hadnagya;
akkor esik csapdába, amikor leg-
kevésbé gondol rá;
- FRANCO SOLO** — állandó életveszély közepette foly-
tatja magányos küzdelmét a szer-
vezett bűnözés ellen, és sohasem
adja fel.

A sötétzöld, sima víztükröt kétoldalt sűrű, szinte áthatolhatatlan falat alkotó növényzet kísérte.

A mocsárvidék különös hangjátékát túlharsogta a csónakmotor. Hangjára zajongó vadkacsák és békák menekültek a sűrűségbe, a fák-ról pedig énekesmadarak rebtentek fel az ég felé.

A kormánynál sötét hajú, magas férfi állt, kissé hanyag testtartásban. Világoskék farmert és piros pólót viselt. A nadrágzsebében lapuló revolver csak a nagyon figyelmes szemlélőnek tűnhetett fel. A csónak lassan haladt a Mississippi deltájának vadonjában. A trópusi erdőt keresztül-kasul átszelő folyóágak szövevényében szinte lehetetlen volt tájékozódni.

Am akadtak ennek a vidéknek is jellegzetes részei: kicsiny öblök, úszó szigetek, villámsújtotta ciprusfák.

Solo megjegyezte, hol vannak ilyen jellegzetes helyek. Úgy érezte magát, mint egy felderítésre küldött katona.

Hirtelen véget ért a mocsárvidék. Néhány folyóág a hatalmas vízterületbe torkolt, amelynek közepén kicsinyke sziget keletkezett, alig nagyobb, mint egy konyhakert Solo nyugatról közelítette meg a szigetet, amelyen kis kunyhót pillantott meg. Őt vagy hat ciprusfa mintegy védelmező tetőt alkotva borult a fából összetákolt kunyhó fölé. Körülötte mindenfelé csupa limlom hevert, rozsdás csónakmotorok, ócska ládák és egy piramisra való üres sörösdoboz.

A kunyhótól rozoga stég vezetett a vízbe, végéhez lapos, fekete csónakot kötöttek. A motoron hatalmas rozsdafolt éktelenkedett.

Solo lassított, majd a stég szabad oldalához irányította a csónakot. A motor elhallgatott, és a hullámverés is csökkent. A látszólag hanyag férfi most rugalmas mozdulattal kiugrott a stégre és odakötözte a csónakot Két lépés, és Solo állt.

Ugyanakkor kinyílt a kunyhó ajtaja, és egy férfi lépett ki rajta. Franco megállt, és egyenesen egy vadászpuskával nézett farkasszemet. Középmagas, sovány férfi állt Franco előtt. Kócos haja válláig ért, ráncos arcát nem borotválta. Farmeröltönye szakadt és kopott volt. A férfit Moss Rose-nak hívták. Franco most látta először, de személyleírást kapott róla, és tudta, hogy ez az ember információkkal kereskedik.

— Tüntesse el végre azt a fegyvert — szólta Franco nyugodtan. — Azért vagyok itt, hogy üzletet kössünk.

Az őszhajú férfi vigyorgott, arca így még ráncosabbnak tetszett. A fegyvert azonban nem engedte le.

— Ezt akárki mondhatja Mister. Lássam előbb a pénzt, akkor beszélhetünk.

Franco bólintott, s nadrágzsebéből vastag dollárköteget vett elő.

Moss Rose a mocsaras Missississippi-delta jellegzetes lakója volt. A pénz láttán szeme felcsillant, megnyalta ajkát, majd lassan leengedte a puskát.

— Oké, Mister. Mit akar tőlem megvenni?

Franco eltette a pénzt. — Néhány tippet akarok. Arról van szó...

De tovább nem jutott. A közelben felbőgött egy motor. A mozdulatlanra dermedt Rose homlokát ráncolva fülelt.

Franco egy pillanat alatt megfordult. A zaj északnyugatról jött. Egy hatalmas propeller hajtotta csónak tartott egyenesen a sziget felé, két oldalán habosan, fehérén örvénylett a víz. Motorja pokoli zajt csapott.

Franco négy férfit látott a csónakban.

— Mi az ördög... — morgott Moss Rose, de szavai elfulladtak a motor zajában.

Franco kiváló ösztönével automatikusan a pisztolyáért nyúlt. — Fedezékbe — ordította, és ugyanakkor a hatalmas ládák közt keresett menedéket. 357-es pisztolya csillogott a napfényben. A csónak pokoli gyorsasággal közeledett. A pillanat tört része alatt a stégnél volt.

Franco nem tudott a mocsárlakóval törődni. Moss Rose végre felocsúdott, a házba menekült, és most a nyitott ablakban lövésre készen tartotta puskáját.

A csónak hatalmas, csúnya rovarnak tűnt, amint a stéghez ért.

Franco azonnal meglátta a négy férfinél a fegyvert. Érezte a fakunyhóba becsapódó lövedékek zúgását. A magas férfi — nem törődve a veszéllyel — szünet nélkül a géppisztolyokra irányította a fegyverét.

Ezután gyorsan zajlottak az események. Hangos kiáltás hallatszott. A géppisztolyok szünet nélkül kepeltek. A kiáltás elnémult. Hirtelen csend következett. De ez csak viszonylagos volt, mert a csónak motorja továbbra is dübörgött. Franco látta, amint a négy férfi közül az egyik a csónak peremére bukik. A többi három nem törődhetett vele, maguk is csak kapaszkodva maradtak egyensúlyban.

Az a férfi, akit Franco eltalált, fejjel előre a vízbe zuhant. A 357-es Magnum lövedéke majd mindig talált. A csónak nagy ívben újra a sziget felé igyekezett. Franco észrevette, hogy a mocsári ember puskája már nincs az ablakban.

A csónak irtózatossággal közeledett. A három férfi megakarta bosszulni a negyedik halálát.

Franco megváltoztatta helyzetét. Ezúttal a sörösdoboz-prizma mögé bújt. Nem volt tökéletes fedezék, viszont jól átlátta a többiek manővereit.

A három férfi taktikát változtatott. Vagy 50 yardnyi távolságból lőttek, szünet nélkül. Franco dobozfedezéke mögül tüzelt. A géppisztolyok hirtelen elhallgattak. Franco kinézett a dobozok mögül, s a vér megfagyott ereiben. Eltalálta a csónakban ülők egyikét, és az a propeller szárnyai közé zuhant. A lapátok elkapták. Sebzett állatként ordított a szerencsétlen. A kormánynál ülő ember azon igyekezett, hogy a stégtől minél messzebb távolodjon. A harmadik pedig a hajó peremébe kapaszkodott, hogy le ne sodorja a sebesség.

A propellerbe akadt férfit a sebesen áramló víz lesodorta, és a nyomorult végleg alámerült. A csónak most délnyugat felé száguldott. Franco egy pillanatig sem habozott. Revolverrel a kezében beleugrott hajójába és eloldozta. Nagy sebességgel követte a gengsztereket, akiknek vagy 200 yardnyi előnyük volt. Franco csónakja viszont gyorsabb volt. A menekülőknél azonban megvolt az az előnyük, hogy jól eligazodtak a mocsaras, ingoványos területen. Nem ismerték Francót, akiről csak annyit tudtak, hogy New Orleans alvilágában gyűjt információkat. S ez sehogy sem tetszett nekik, valamint megbízójuknak.

Francónak szilárd elhatározása volt, hogy megszerzi azokat az információkat, amelyeket a mocsárlakótói akart megvásárolni. Majd megtudják ezek a gengszterek, hogy kivel van dolguk!

Franco senkit sem ölt meg ok nélkül. Ha azonban emberéletről volt szó, s nemcsak a sajátjáról, minden erővel védekezett. A két csónak közti távolság egyre csökkent. Kétoldalt zöld falként sorakoztak a mocsárvilág növényei.

Vakító napfény árasztotta el a New Orleans-i Pontchartrain Trading Company cég tanácstermét a Desaix Boulevardon, egy modern irodaépület tizenkettedik emeletén. A terem egyik fala magas üvegablakokból állt, a City Parkon keresztül a Lake Pontchartrain végtelen víz-tükrére lehetett látni innen.

Robert B. Vaughan tűnődve nézte a panorámát. Ez a szép látvány készítette arra, hogy ezeket az irodahelyiségeket válassza. Most azonban nem szülővárosa szépségét csodálta. Egy képzeletbeli pontra figyelt a távolban, s közben sötét gondolatok jártak a fejében. Vaughan vagy hat láb magas volt, és kifejezetten karcsú. Méretre szabott, bézs színű öltöny volt rajta, amely még jobban kifejezésre juttatta férfias

alakját. A vállalat tulajdonosa volt, 52 éves, azonban harmincnek is mondhatta volna magát.

Jó alakját annak köszönhetette, hogy percre pontosan elvégezte napi edzésadagját. Világosszöke, rövidre nyírt haja, keskeny, markáns arcvonásai, valamint kékes, hideg szeme energiáról, határozottságról és erőről tanúskodtak.

Reklámszakemberei már négy évvel ezelőtt megígérték neki, hogy a plakátokon szereplő portréja — különösen a női nemnél — elég ahhoz, hogy többséget kapjon. A többi szavazót pedig okos, reális politikai programmal nyerte meg annak érdekében, hogy Washingtonban szenátor legyen. Egy virágzó külkereskedelmi vállalat birtokában mindenkinél jobban ismerhette New Orleans kereskedelmi és kikötővárosi érdekeit.

Már három éve, hogy szenátorként végezte áldozatos munkáját Washingtonban. Eközben New Orleans gazdasági lehetőségei megnöttek, egyre magasabb szubvenciókat kapott a város. A műszaki beruházásoknak és átszervezéseknek köszönhetően a kikötő egyre jobban felvirágzott.

Az ebből származó magasabb adók végül is lehetővé tették, hogy a város lakosságának tett valamennyi ígéretet teljesíthessék.

Vaughannak megvolt minden oka, hogy sikerei fényében sütkérezzen. Mióta szenátor lett, a New Orleansnak tett politikai ígéretek megvalósultak.

Vaughan külkereskedelmi vállalatának a városban nagy tekintélye volt; a magas nyereség nagy részét befektette azonnal, a vállalat fejlesztésére fordította.

Ám nemcsak a külkereskedelemmel foglalkozott. Más is érdekelt. Mégpedig olyasmi, ami nagy nyereséggel kecsegtetett. Vaughan ugyanis nem csak a lakosság jólétére figyelt, saját vagyonát is igyekezett gyarapítani.

Akadtak azonban bizonyos dolgok, amelyek nem tetszettek neki. Olyanok, amelyek új munkakörével és új partnereivel függtek össze. Vaughan felriadt gondolataiból. Egy gombnyomással összezárta a relexát. A szoba most árnyékossá vált, s már csak keskeny napcsíkok törtek keresztül a réseken.

A szenátor megfordult és az asztalhoz lépett. Megnyomta a telefonkészülék gombját.

— Miss Roubeaus?

— Igen, Sir? — hallatszott titkárnőjének hangja.

— Küldje be az urakat.

— Ahogy óhajtja, Sir.

Vaughan ott maradt a súlyos tölgyfa asztalnál. Körötte két tucat bűrszék sorakozott.

Kinyílt az ajtó.

Három férfi lépett be a szobába, a sikeres emberek hanyag mozgásával. Öltözőkük már szinte egyenruhának tetszett. Könnyű, nyári anyagból készült öltöny, hófehér, drága batisztíng és szolid mintás nyakkendő

Carlo Corrada köszöntötte elsőnek baráti kézfogással a szenátort. Egy fejjel alacsonyabb volt Vaughannál, fekete szemű, hullámos haja ugyancsak fekete. Szeme állandó mozgásban volt, mintha környezetet tanulmányt folytatna.

Unokaöccse, Tomaso olyan volt, mint egy nagy kamasz, pedig már huszonnyolcadik évét taposta. Tökéletesen hasonlított a nagybátyjára, hasonmása lehetett volna.

Ermano Raffanti ügyvédet és közjegyzőt New Orleans sikeres jogászaként emlegették. A Canal Streeten lévő irodája a káprázatos luxusról és a csinos titkárnőkről volt híres. Rossz nyelvek szerint Raffanti azért vette fel ezeket a lányokat, hogy saját semmitmondó megjelelését ellensúlyozza. Raffanti alacsony volt, feje szögletes, álla előreugró. Első benyomásra traktorosnak nézte volna az ember, aki Kansasból jött az évenkénti farmerbálra, és overallját sötét öltönnyel cserélte fel. Tekintete azonban elárulta, hogy Raffanti intelligens ember.

— Foglaljanak helyet, uraim — szólt Vaughan és a borszékek felé mutatott. Az urak leültek. Vaughan az asztalfőn foglalt helyet. Keskeny, ideges kezét összekulcsolta a zöld posztón.

— Úgy gondolom, hogy a jövőben ritkíthatjuk összejöveteleinket — mondta. — Hiszen tudják, uraim, milyen zsúfolt a programom. S úgy ítélem meg, hogy már leküzdötték a kezdeti nehézségeket. — Az elegáns urak egyetértően bólogattak.

— Kívánságait, szenátor úr, természetesen tiszteletben tartjuk — válaszolta Carlo Corrada szelíd hangon. — Ám semmi esetre sem szeretnénk, ha azt hinné hogy becsapjuk. Ön minden részletről ugyanúgy informálva lesz, mint mi magunk.

Vaughan bólintott. — Elég lesz, ha időközönként tájékoztatnak. A jövőben csak rendkívül fontos ügyben tartunk értekezletet.

— Rendben van — mondta Corrada. — Biztos lehet benne, hogy semmit sem hallgatunk el. Tisztában vagyunk azzal, hogy az Ön anyagi támogatása nélkül ez a dolog sohasem valósulhatott volna meg.

Vaughan leintette.

— Ezért is magasabb az én nyereségrészesedésem. Nos, van valami újság? — Carlo és Tomaso Corrada Raffantira nézett.

Az ügyvéd kinyitotta aktatáskáját és egy köteg különböző színű dossziét vett elő.

— Ez itt a szerződés vázlata — s odanyújtott egy-egy példányt a férfiaknak. — Igaz ugyan, hogy mindent megbeszéltünk már egyszer,

a rend kedvéért mégis kérem Önöket, hogy minden pontot alaposan olvassanak el, mielőtt aláírnák.

— Ezt a jogügyi osztályom elintézi — válaszolt Vaughan. — Van még valami?

— Ez volt a leglényegesebb — szolt Raffanti mosolyogva, s újabb dossziét vett elő. — De ez talán még érdekli, uram. Az elmúlt hetek sajtóanyagai. Az Avondale-ügy már a tervezéskor is nagy vihart kavart. Most, hogy megindult az építkezés, megint rendkívüli a sajtó érdeklődése. Avondale-t mindegy botránykőnek tekintik ...

Vaughan félbeszakította. — A titkárnőm gyűjti ezeket az újságcikkeket. Mindenről tudok, uraim.

Raffanti vállat vont és bezárta az aktatáskáját.

Carlo Corrada kutató pillantást vetett Vaughanra.

— Az az érzésem, hogy kissé rosszkedvű, Robert. Ha miattunk, akkor nagyon szeretnénk ha őszinte lenne hozzánk. Üzleti viszonyunk legfőbb parancsa ugyanis a bizalom.

— Jól van — morgott Vaughan kissé bosszúsan. — Tudom, hogy az Avondale-építkezés jó úton halad, s nincs ok aggodalomra. Azonban tudniuk kell, hogy Washingtonban is vannak problémák. Nem olyan irigylésre méltó egy szenátor élete.

— Carlo Corrada hátradőlt székében s megkönnyebbülten sóhajtott. — Őszintén sajnálom, hogy problémái vannak, Robert. Viszont örülök, hogy üzleti kapcsolatunk rendben van. Szomorú lennék, ha valaha is nézeteltéréseink támadnának. Mert véleményem szerint együttműködésünk ideális az Avondale-ügyben. Biztos vagyok benne, hogy megbirkózunk a feladattal.

— Én is — mormogta Vaughan, de gondolatai máshol jártak. Ezerdolláros kvarcórájára nézett. — Elnézésüket kell kérnem, de ... — De hiszen ez természetes — szakította félbe Carlo Corrada, s ezzel felkelt. A másik két férfi követte példáját.

R. Vaughan elbúcsúzott az uraktól, s kikísértette őket titkárnőjével. Mikor egyedül maradt, rágyújtott egy cigarettára. Szórakozottan figyelte a füstöt.

— Gazemberek — mormolta magában.

Ebben az egy szóban mindaz benne volt, amit most érzett. Elviselhetetlen volt számára a tudat, hogy olyan dologba keveredett bele, amelynek következményeit kezdetben még nem tudta felmérni.

*

Az elhagyatott mocsárvidéken sikló csónak orra mintha mozgásba hozta volna az indás, lápos területet. Franco guggolva, bal kezével kormányozott. Jobbjával tartotta a Magnumot. Most már csak 100 yard-

nyira volt az üldözött csónaktól. A nagy sebesség miatt azonban ez a távolság is túl nagy volt ahhoz, hogy biztonsággal lőhessen. Az egyik férfi térdelt, hogy Franco nehezebben tudja eltalálni. A másik fekvő helyzetben tartotta a géppisztolyt. A csatorna végtelenül hosszúnak tűnt.

Franco legyőzte félelemérzetét, hogy lövésre kész géppisztolyt hajszol. Elég egy rossz mozdulat, és a géppisztoly megszólal. A távolság egyre kisebb lett. Nyolcvan, majd hetven yard. Franco tisztán látta a géppisztolyos férfi mozdulatait.

Már el is kezdődött a tűzijáték. Franco még mélyebbre guggolt, és közben ide-oda kormányozta a csónakot. A lövedékek így felette zúgtak el. Franco villámgyorsan felemelkedett, majd ugyanolyan gyorsan behúzta fejét. A következő lövés ezernyi darabra törte a szélvédőt. Franco érezte a lövedékek süivöltését.

A szél ezen a nyomasztó mocsárvidéken nem hozott lehűlést. Franco tudta, ha sokáig védekező állásban marad, csak romlik a helyzete. A lövedékek már a csónak orrába csapódtak. Ekkor Franco villámgyorsan megint egyenesbe kormányozta a csónakot. Tövig benyomta a gázt. A motor felbőgött. Egy pillanatra elhallgatott a gépfegyverropogás. — Franco ugyanakkor felemelte a 357-est és célzott. A lövedék vakítóan és pontosan az üldözött csónak felé repült.

A távolság most már csak ötven yard volt. A csatorna hirtelen élesen jobbra kanyarodott. A másik csónak pillanatokra eltűnt Franco szeme elől. A következő percben, mikor elérte a kanyart, a lélegzete is elállt. Kódobásnyi távolságban zöld barikád állta útjukat. Úszó sziget, ember nagyságú vízinövényekkel. Ez volt az a pillanat, amelyet a menekülők kihasználtak.

Franco nyelt egyet. Azt, hogy milyen széles a sziget, innét nem lehetett megállapítani. Mégis próbálkoznia kellett. Nem hagyhatta őket elmenekülni, hiszen adott esetben aranyat értek. Az üldözött csónak változatlan sebességgel szelte keresztül az úszó szigetet. Franco most megint gázt adott és teljes sebességgel közeledett a barikádhoz. A magas növényzettől alig látott.

Franco szeme összeszűkült. Pattanásig feszült idegekkel pontosan kiszámította az időt. A csónak orra a magasba emelkedett. Hirtelen véget ért a lápvidék. Franco csónakja szinte repült a levegőben, majd megint a vízre zuhant. Kétoldalt szökőkútként csapott a magasba a víz. Teljes gáz! Már csak negyven yard. Franco most célzott, s mind a három lövedék elérte a csónakot. Pontosán látta, ahogyan a motorházba becsapódnak. Franco újra leguggolt. A géppisztoly megint kelepelni kezdett, de nem talált. A következő pillanatban Franco már tudta, hogy miért. Az első csónak motorja lefulladt. A propeller leállt. A

csónak furcsa, bizonytalan mozdulatok után megállt. A kormányos hiába próbálkozott, propeller nélkül a csónak nem mozdult.

Franco gyors mozdulattal újratöltötte a revolvert, mindez három másodpercig tartott. Az első csónakban a férfi megint megszólaltatta géppisztolyát, de a lövedékek mind Franco feje fölött húztak el. Franco lassított, ekkor vagy 20 yardnyira volt ellenfeleitől. Lőtt. A géppisztolyos férfi felordított, elejtette fegyverét, majd összeroskadt.

A másik férfi a következő pillanatban pánikszerűen a vízbe vetette magát.

Gyorsúszással szelte a mocsár sötét vizét, a part felé igyekezett,

Franco hidegen mosolygott. Fegyvertelen emberre sohasem lőtt, s főleg nem hátulról. Talán szerencséje lesz ennek az embernek, s ha jól kiismerte ezt a vadvidéket, lehet némi esélye, hogy visszatérhessen New Orleansba.

Franco leállította a motort, majd odavezett a másik csónakhoz. A sebesült férfi eszméleténél volt. Összegörnyedve nyögött a fájdalomtól. Bal combjából ömlött a vér. A lövedék harcképtelenné tette.

Franco beugrott a csónakba. A sebesült fölé hajolt.

— Két dolog közt választhatsz — mondta Franco. — Vagy itt hagylak, és elvérzel, vagy válaszolsz a kérdéseimre. Ez utóbbi esetben magammal viszlek a legközelebbi kórházba.

— A sötét hajú, karcsú délvidéki típusú férfi az oldalára fordult. Szikrázó szemmel nézett fel Francóra.

— Miféle kérdésekről van szó? — nyögte.

— Okos fiú vagy. Miért kellett engem Moss Rose-nál meglesnetek?

— Valóban elviszel az orvoshoz?

— Szavamat adom. — Franco közben megfigyelte, hogy a másik férfi a távolban elérte a partot.

— Bene, jól van, úgy látszik, nincs más választásom — nyögte a sebesült.

— Oké. Tehát hogyan is volt az a dolog Moss Rose-zal?

— Azt beszéltek, hogy egy idegen van New Orleansban és szaglászik. Nem tudtuk, hogy ki az. Azt viszont igen, hogy ez az idegen megkapta Moss Rose címét. S mivel nem szeretjük az idegen szaglászokat ...

— Persze — Franco leintette a férfit. — Ugye a Corrada családnak dolgozol?

A férfi összeszorította az ajkát.

Omerta. A hallgatás parancsa. Az a maffiózó, aki ezt nem tartja meg, saját halálos ítéletét írja alá.

— Tehát maffiózó vagy!. Ne is mondj semmit. De a következő kérdésemre válaszolnod kell. Jól gondold meg! Ha itt hagylak, biztosan meghalsz. Már csak a vérveszteség miatt is. Ha viszont magammal

viszlek, életben maradsz, és soha senki sem tudja meg, hogy beszéltél. A maffiózó arcára kiült a fájdalom és a félelem.

— Mi erre a garancia? — kérdezte elhaló hangon.

— Most is ugyanez — szólt Franco. — Csak a szavamat adhatom. De nem vagyok rendőr. Ezt tudnod kell.

— Hát akkor micsoda? Szólj már, úgy érzem, kevés időm van hátra.

— Valami sötét dolog van készülöben. S a Corradák találták ki. Mindenről te sem tudhatsz, de a hangulatról, a hírekről...

A férfi felnyögött.

— Uramisten — mondta —, nem tudom, hová akarsz kilyukadni. De ha megnyugtatt, azt mondom egyikünk sem tud semmit. De úgy hírlik, hogy a Don valami nagykutyt akar eltenni láb alól, ezért máshonnan hozat ide valakit, hogy megrendezzen egy balesetet.

— Köszönöm — szólt Franco —, ez elég. Többől nem akarok tudni.

— Fura egy madár vagy — mormogta a férfi. — Mit kezdesz ezzel, ez mind csak kószahír.

— Nekem elég — mondta Franco. Aztán óvatosan átemelte a sebesültet a saját csónakjába.

Kis idő múltán elérték a szigetet, s Franco balsejtelve beigazolódott. Moss Rose halott volt, géppisztolylövedékek végeztek vele. Az életével fizetett a New Orleans-i alvilágról szóló információért.

Amire Solo kíváncsi volt, azt a maffiózó elmondta. Rose talán több részletet is tudhatott, de most már mindegy volt.

Elérte New Orleans déli részét. Franco az egyik vízparti házban hagyta a sebesült férfit. Az emberek — Franco dollárjai láttán, amit kezükbe nyomott — nem sokat kérdezősködtek. Biztos lehetett benne, hogy a férfit kórházba viszik.

Ő maga visszatért a csónakkölcsönzőbe, s a tulajdonosnak a bérleti díjon felül még száz dollárt adott a lövedékek okozta kár fejében. Ezután taxin a kikötőváros központjába ment.

*

R. B. Vaughan úgy nézett az íróasztalán álló halványzöld telefonra, mintha az válaszolni tudna kérdéseire. Mély lélegzetet vett, majd elszántan felemelte a telefonkagylót. Volt még három készülék az íróasztalán. Ezek házivonalak voltak, a központon keresztül lehetett rajtuk beszélni. Csak a zöld telefon volt közvetlen a városi hálózatra kapcsolva. Ezt biztosan nem hallgatták le. S ez Vaughan politikai munkássága szempontjából nélkülözhetetlen volt. Lassan tárcsázott. A washingtoni körzetszámot, valamint az iroda számát már kívülről tudta. Három-négyszer is berregett a telefon, míg végre megszólalt egy rideg női hang: — FBI Központ, Washington.

— Calder igazgatóval szeretnék beszélni — mondta Vaughan gyorsan.

— Kapcsolom Mister Calder titkárságát. Ott előadhatja kérését, Sir. Vaughan bosszúsan felmordult: — Azonnal kapcsolja nekem Calder, személyesen. Vaughan szenátor vagyok New Orleansból. Igen kellemetlen jövőt jósolok magának, ha nem kapcsolja azonnal...

— Természetesen, Sir. Kérem, bocsásson meg, nem tudhattam, hogy ... Azonnal meglesz a kapcsolat. — Vaughan morgott valamit, a készülék pedig kattant.

— Itt Calder. — Energikus férfihang jelentkezett. Clarence M. Kelley igazgató egyik helyettese beszélt az FBI-tól.

— Jó napot, Bill — mondta Vaughan és fellélegzett. Bemondta a nevét. — Egyedül vagy? Beszélhetünk?

— Mondhatod nyugodtan, Bob. Nincsen fültanú. Mi baj van?

— Gondolhatod, hogy mi. Arról a dologról van szó, amit legutóbb Washingtonban már említettem neked. Értsd meg, úgy érzem magam, mintha a levegőben lógnék. Tudni akarom végre, hányadán állok. Tenem kellene valamit, hogy védekezni tudjak.

Kis szünet következett.

— Ne izgasd fel magad, Bob — mondta Calder. — Rémeiket látsz, minden ok nélkül. Persze, hibát követtél el. Erről meg vagyok győződve, már a múltkor megmondtam. Nálunk kellett volna érdeklődnöd, mielőtt ebbe az üzletbe belefoglál. Az archívumunkban rengeteg adat van a Corrada családról. Pontos információt adtunk volna neked.

— Erről már lekéstünk. Itt Orleansban Corrada a legjobb hírnévnek örvend. Semmi okom sem volt az aggodalomra.

— A maffia emberei kívülről nézve mindig feddhetetlenek — vélte Calder. Sajnos elég naiv voltál. Gyakorlott üzletember létedre miért nem kértél információt?

— Tudom, tudom. Te talán sohasem követsz el hibát? Mindig helyesen reagálsz?

— Persze, hogy nem. De ...

— Hagyjuk az előzményeket, Bill. Egyszerű dologról van szó. Tudtál-e valamit tenni az érdekemben?

Calder megköszörülte a torkát. — Igen, kezdeményeztem valamit.

— Na és? — sürgette a választ Vaughan. — Felvehettem a kapcsolatot az FBI New Orleans-i irodájával? Tesznek valamit a biztonságoért?

— Nem, Bob. Ez nem olyan egyszerű. Nekem is be kell tartanom a szabályokat. Nem tehetünk lépéseket egy olyan ügyben, amely hivatalosan nem is létezik. Hiszen te az életedet félted, nem?

— Ez nem elég?

— Teljesen megértem az érzéseidet. De értsd meg, hogy meg van

kötve a kezem. Hogy pontosabb legyek: az FBI-ügynökök nem testőrök. Hivatalosan pedig csak akkor intézkedhetünk, ha vannak konkrét támpontjaink.

— Oké. Értem — mondta Vaughan csalódottan. — S mit tettél eddig? Talán egy titkos iratban szerepelek, ilyen cím alatt: R. B. Vaughan erőszakos halála esetén...

— Ne gúnyolódj. Bob. Vannak lehetőségeink. Ezek az FBI ténykedési területén kívül esnek. Csak egyet mondhatok: máris léptünk az érdekedben. Az FBI-nak ehhez nincs köze. Mégis hatásosabb, mintha saját embereinkkel dolgoznánk.

— Valóban azt hiszed, hogy ez olyan megnyugtató?

— Légy türelemmel, Bob. Hamarosan meggyőződhatsz róla, hogy történik valami az érdekedben.

A szenátor sóhajtott és hátradőlt székében.

— Rendben van, értettem. Köszönet a fáradozásodért, Bill.

— Ne légy már ilyen, Bob. Elhiheted, hogy nem a levegőbe beszélek.

— Jól van, jól van. Majd meglátjuk.

Miután elbúcsúztak, Vaughan letette a kagylót. Rágyújtott és tűnődve bámulta a füstfelhőt. Aztán elővette a közületi telefonkönyvet, amelyben magánnyomozók is szerepeltek. Testőrök... Ez a szó visszhangzott az agyában.

De még nem döntött. Nem volt ínyére a gondolat, hogy folyton gorillák kísérik. Talán azért, mert ezzel bevallaná gyengeségét?

Nem tudta. Életében még sohasem érezte magát ilyen döntésképtelennek.

*

Franco Solo a Bourbon Orleans hotelben kifizette számláját, s bőröndjével taxiba szállt.

— A repülőtérre, Sir? — kérdezte a barna bőrű sofőr.

— Nem — válaszolta Franco. — Kellemesebb helyet keresek.

A sofőr vigyorgott.

— Talán menjünk a Vieux Carre-ba, a francia negyedbe. Ha még nem ismeri a mi kedves városunkat, ott biztosan jól érzi majd magát.

— Rendben van — mormogta Franco és hátradőlt. — Bízom a maga ízlésében.

A sofőr elégedetten bólintott és indult. Olyan tempóban vezetett a városon át, mintha az ez évi gyorsasági versenyen indulna.

Franco maga mellé tette bőröndjét. Időnként hátranézett, hogy nem követik-e? Ezzel mindenkor számolnia kellett. Az üldözöttség állandó életelemévé vált, de ugyanúgy az emlékezés is.

Most előtte lebegtek azok az iszonyú képek, amelyek még álmában is kísérték. Néhány hónapja csak ...

Mégis úgy tűnt neki, mintha egy örökkévalóság óta dolgozna Counter Syndicated Crime Service-nek, rövid nevén a Counter MOB-nak. Az igazságügyminisztérium egy titkos intézménye volt ez, amelynek egyedüli feladata a szervezett bűnözés elleni harc.

Ennek az ügynöki munkának Franco számára egyetlen pozitív eleme volt: az átlagosnál jóval többet keresett, tehát anyagi gondjai nem voltak.

Egyébként azonban ennek a foglalkozásnak csakis negatív oldalai voltak. Nem volt például meghatározott munkaidő, de ez lett volna a kisebbik baj. Ha az FBI vagy a rendőrség elkapná Solót, a Counter MOB-nak még azt is le kellett volna tagadnia, hogy egyáltalán ismerik Francót

Pedig Solónak állandóan a nyomában voltak. A maffia ugyanúgy, mint a rendőrség. Ha akár az egyik, akár a másik elkapja, nem számíthatott segítségére. Magányos farkasként üldözte a maffiát, csak saját erejére, eszére számíthatott.

Egyszer megölt egy zsarut. Bár önvédelemből tette, ez keveset segített rajta. Akárcsak az, hogy ez a korrupt rendőr rendszeresen kapott pénzt a maffiától. Mindez régen történt Los Angelesben, Kaliforniában. Akkor, amikor élete váratlan, éles fordulatot vett.

Kalifornia ...

Olyan emlékek, amelyektől sohasem fog szabadulni.

A dél-kaliforniai maffia Franco apját, Ernestót, valamint húgát Louisát megölte. Ernesto Solo a Los Angeles-i maffia végrehajtó osztagának vezetője volt. Ez igen fontos beosztás volt. Ám Ernesto Solo többet akart. Könnyelmű kísérlete, hogy bekerüljön a maffiavezérek legfelső körébe, végzetesnek bizonyult.

Franco akkor Denverben, Colorado államban jogot tanult. Tanulmányait félbeszakította, hogy Los Angelesbe siessen és családjának támasza legyen. Ezzel ő maga is a maffia csapdájába került, s csak kis híján menekült meg a bérgyilkosok elől. A gyilkosok parancsra cselekedtek, s a parancs így szólt: a Solo név minden viselőjét ki kell irtani!

Amikor a maffia elől menekült, Los Angeles alvilágában találkozott valakivel, aki aztán későbbi életét teljességgel meghatározta. S ez az ember Warner ezredes, a Counter MOB főnöke volt.

Francónak az ő utasításait kellett habozás nélkül végrehajtania. Először feladatát — a dél-kaliforniai maffia szétzúzását — Warner teljes megelégedésével végezte el.

A Los Angeles-i maffiát szabályosan lefejezték, s az vezető hiányában megszűnt létezni.

Néhányan azonban túléltek a leszámolást. Ezek az emberek megfogadták, hogy megölik Solót. Ebben pedig számíthattak az Államok összes maffiacsaládjának segítségére.

Francónak állandóan számolnia kellett azzal, hogy a nyomára jutnak. New Orleansban is résen kell lennie. Ellenfelei ugyanis tudták, hogy mindig olyan helyen bukkan fel, ahol végzetes csapást mérhet a maffiára.

Franco bízott benne, hogy ezúttal nem bukkannak rá. New Orleans-i megbízatása ugyanis nem állt összefüggésben semmilyen látványos dologgal. A maffia működése ebben a városban nem volt nyilvánvaló, a felszín alatt azonban valami forrongott.

Franco feladata az volt, hogy ennek a feltételezett dolognak a végére járjon. Most azonban elhessegette ezeket a gondolatokat.

A sofőr a Canal Streeten, New Orleans egyik legszebb utcáján hajtott végig. Az út mentén árnyékot adó fák sorakoztak; az utat középén füves sáv választotta ketté.

Az iroda- és lakóházak homlokzatán látszott, hogy nagyrészt még a századforduló idején épültek. De volt közöttük egy-egy modern ház is. Építészeti megoldásukkal szépen beleillessztek a régiek közé.

Az itt lakók New Orleanst az Államok legérdekesebb, legsokoldalúbb városának tekintették.

Rövidesen megérkeztek a régi francia negyedbe, a Toulouse Street-re. Ez a negyed a dzsessz fénykorában világhírű lett.

A környezet azóta megváltozott. Mindent az idegenforgalomnak rendeltek alá. Keskeny homlokzatú lakóházak, a földszinten árnyas árkádok. Az emeleti balkonok művészi kivitelű vaskorlátjai határozták meg a jellegzetes New Orleans-i városképet. A Toulouse utcában bárók, vendéglők, dzsesszklubok és szállodák váltották egymást. Virágzott a turistaforgalom. Látszólag nem sok minden változott az évtizedek során. Csak az utcán járó emberek tanúskodtak a jelenről. Hajdanán vidám kreolok adták meg a francia negyed jellegét, most a tarkabarkán öltözött turisták váltották fel őket.

A sofőr megállt egy ház előtt. Vaskorlátos balkonjaival és oszlopokkal olyan volt, mint a többi. Falait kívül fehérre festették, az ovális ablakok mögött skarlátvörös bársonyfüggönyök.

— Ez a French Market Hotel, Sir — magyarázta a sofőr. — Ennél a negyednél jobbat nem talál. S ha északára akar valakit...

— Köszönöm. Inkább magam megyek felfedezőútra...

— Az se rossz, Sir. Jó mulatást kívánok.

Franco fizetett és busás borraival adott. Megfogta bőröndjét, kiszállt a taxiból és belépett a hotel előcsarnokába.

Sötétvörös plüssfotelek, rézcsillár, a falakon értékes gobelinek. Mindez a húszas évek hangulatát idézte. A recepciónál két sötét bőrű férfi állt sötétzöld formaruhában, arcukon méltóságteljes mosollyal.

Franco szobát kért, s három napra előre fizetett. A felvonó — ugyan-csak kovácsoltvas rácsokkal ékesítve — felvitte Francót a harmadik

emeletre. A folyosó olyan volt, mint az előcsarnok. A szobát óngol stílusban rendezték be, balkonja a bejárat fölé nyílt.

Franco belülről bezárta az ajtót, beakasztotta a láncot, az ágyra dobta a bőröndöt, majd kinyitotta. A nehéz Magnumot ruhái alá, a bőrönd fenekére rejtette. Aztán levette izzadt ruháit, bevonult a fürdőszobába és a tus alá állt.

Tíz perccel később már ragyogóan érezte magát. Könnyű, tojáshej színű öltönyt vett fel, hozzá skarlátvörös nyakkendőt. Kézzel varrt olasz cipő egészítette ki jelmezét, amelyben a New Orleansba keveredett, élményekre éhes fiatalember tipikus képét nyújtotta. A falipolcon az ablak mellett italok sorakoztak. Franco készített magának egy bourbont kólával, jégdarabokat szórt bele, kényelmesen letelepedett a pamlagra és cigarettára gyújtott. Éppen szájához emelte a poharat, amikor kopogtak az ajtón.

Franco felállt, elővette revolverét és az ajtó mellé lépett. Eltolta a reteszt, majd a rézgombot hirtelen megfordította. Csak résnyire nyitotta ki az ajtót. A biztonsági zár láncát a helyén hagyta.

Ráncos, barna bőrű arcot látott. Fekete rókaszemével bebámult a szobába. A közepén elválasztott fényes hajú kreol férfi szürke öltönyt viselt. Alacsony volt és görbe lábú.

Alázatosan mosolygott. — Lenne egy perc ideje, uram?

— Miért? — érdeklődött Franco.

— Egy ajánlat... biztosan érdekli magát, Monsieur.

Franco mosolygott, kiakasztotta a láncot, az ajtó kinyílt. A táncos, fürgé mozgású kreol belépett.

Franco gallérjánál fogva megpördítette, s arccal a falnak nyomta.

A férfi kapálódzott, kiabált, s igyekezett kitépni magát Franco markából. Franco berúgta az ajtót. Aztán a görbe lábú hátába nyomta a revolvert.

— Kezeket fel, és a falhoz állni!

A kreol reszketve engedelmeskedett.

Szabad kezével Franco végigtapogatta a férfit. Nem. talált nála fegyvert. Franco leengedte a revolvert és két lépést hátrált.

— Jól van, megfordulhat. Aztán halljuk a sztorit.

A kreol arca elszürkült, de engedelmeskedett. Végignézett Francón, és mélyet sóhajtott.

— Uramisten, hova kerültem? Minden látogatóját így fogadja, Monsieur?

— Csak akkor hiszek mások ártatlanságában, ha már ellenőriztem — válaszolta Franco hidegen. — Tehát, ki küldte és miért?

A kreol zavartan bámult.

— Senki, uram, senki... én, én azt hiszem, félreérti a helyzetet, uram. Nem küldött engem senki. Ez a foglalkozásom, elhiheti nekem.

— Ne mondja! És miféle foglalkozás ez?

A kreol felnevetett.

— Nézze, uram, én az idegenforgalomból élek. Hasznos információkat adok el. Az ilyesmi kellemessé teszi az itt-tartózkodást.

— Hát ez szenzációs! — Franco vigyorgott. — S az én számomra mit kínál?

— Városunk legjobb címét. Már meg is van a találkozó időpontja. Ha igent mond, száz százalékgig meg lesz elégedve. Ha pedig nem akarja, akkor — bár ezt nagyon sajnálnám — sztornírozhatjuk az egészet.

Franco felfigyelt, anélkül azonban, hogy ennek jelét adta volna. Ennek az alaknak a felbukkanása lehet véletlen is. De sohasem lehet tudni. Valami egészen más is lehet a dologban. Például: csapda.

— S mibe kerül a tipp?

— Ezt mindig a vevőimre bízom — mondta a kreol, s közben kissé meghajolt.

Franco zsebébe nyúlt és egy tízest nyomott a kezébe. A görbe lábú bólintott, csak úgy ragyogott, s gyakorlott gesztussal villámgyorsan zakójába rejtette a pénzt.

— A Lafitte ház a St. Peter utcában. A ház vezetője Lafitte asszony, a ház egyike a legjobbaknak. Egyik elragadó munkatársa, Yvonne, várja Önt ma este nyolckor. Csak ámul majd, uram. Nem túlzok.

Franco palástolta érzéseit. Ez az alak pont egy bordélyházba akarja küldeni! Nyilván ez a szokás itt, hogy így szervezik be a turistákat. Solo azonban nem hitt a véletlenben. Ez foglalkozási ártalom volt nála.

Nem volt azonban értelme, hogy ebből a görbe lábú közvetítőből próbálja meg kiszedni az igazat. Hiszen nyilvánvaló, hogy ennek a fickónak sejtelve sincs arról, hogy kinek a megbízásából hajtja végre. Ez együtt járt a maffia piszkos üzleteivel. A hallgatás törvénye, az O-M-E-R-T-A volt ennek a tökéletes szervezetnek a legszigorúbb parancsa.

— Rendben van — mondta Franco. — Elfogadom az ajánlatát.

A kreol megint vigyorgott. — Akkor hát megmondhatom Madame Chantelle-nek, hogy ...

— Igen — szakította félbe Franco, és látogatóját kifelé tolta az ajtón. Bezárta az ajtót, majd az ágyra dobta a revolvert.

Elgondolkodva visszaült a pamlagra, és ismét rágyújtott. Ha sejtelt-e igaz, s a görbe lábút tényleg őhöz küldték, akkor a bordélyban újabb nyomra bukkanhat. De ez egyben azt is jelentette, hogy Francót az itteni maffia szemmel tartja. Talán költözzön egy másik hotelbe, hogy eltűnjön üldözői elől? Franco nem ezt a megoldást választotta. A védekezés támadásba lendült. A megoldást nyilván a bordélyban kell keresnie. Bizonyára csapdáról van szó. Ellenfele nyilván számolt Franco önfejűségével.

Elmosolyodott. Az ellenfél tévedett. Meg fog lepődni. Felhajtotta itálát, majd elnyomta a cigarettát, és órájára nézett. Még maradt ideje.

Franco felkelt, elrendezte bőröndjét. A revolverét ismét a holmija közé dugta el. Helyette elővett egy egészen újszerű, különleges fegyvert.

Franco ismerte ezt a Bulldognak nevezett fegyvert, s ez volt az az alkalom, amikor használnia kellett. Megtöltötte és belső zsebébe tette. Zakózsebében még tartalék töltényeket is vitt. Aztán becsukta a bőröndöt, s a beépített szekrény felső polcára tette. Már késő délután volt, amikor Franco elhagyta a French Market Hotelt.

Taxiba ült, és a Jackson Square-i postahivatalba ment. Csak ilyen helyen lehetett biztos abban, hogy nem hallgatják le. Belépett az egyik üvegfülkébe, óvatosan becsukta az ajtót és jókora maréknyi pénzt dobott a készülékbe. Felvette a hallgatót, és Washington hívószáma után a Counter MOB titkos számát tárcsázta.

Az ezredes már az első csöngetés után felvette a kagylót.

Franco nem nevezte meg magát, Tudta, hogy Warner minden ügynökének hangját pontosan felismeri,

— Hogy bírja ott a klímát? — érdeklődött az ezredes, apai aggodalommal hangjában.

— Jól bírom a magas páratartalmat, Sir.

- Ahogy magát ismerem, inkább a levegő álmotartalmával van baja.

— Azzal is meg lehet birkózni — szólt Franco vigyorogva. Távirati tömörséggel beszámolt a legutóbbi eseményekről. És elsősorban arról, amit a súlyosan sebesült maffiózó mondott a mocsárban.

— Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél — foglalta össze Warner a lényegét.

— Az igazat megvallva, Sir, nem azért telefonálok, hogy életbölcseégeket halljak — mondta Franco tiszteletlenül. — Megbízatásom eddig még elég ingatag talajra épült. Apránként megtudom ugyan, mire készül a maffia New Orleansban, de jobb lenne, ha tudnám, hogy miért teszem ezt. Most már igazán elárulhatná.

— Számítottam erre a kérésre.

— Magasabb érdekekről van szó?

— Igen. Politikai következményekkel járó ügy.

— Én nem vagyok CIA-ügynök.

— Ennek semmi köze a CIA-hoz. De ha már ilyen kíváncsi, akkor figyeljen! Hallott-e valaha R. B. Vaughan New Orleans-i szenátorról?

— Csak futólag. Újságokban olvastam a nevét.

— Jól van. Vaughanra szép politikai karrier várhat. De ez minket csak kevésbé érint. Minket kizárólag Vaughan üzleti tevékenysége ér-

dekel. Virágzó külkereskedelmi vállalata van. De más irányú tevékenységbe vitték bele. Úgy néz ki, hogy ezzel bajba jutott.

— Ami a maffiával kapcsolatos üzleteknél igen gyakori, igaz?

— Pontosan. Még hozzá a New Orleans-i kápóval, Carlo Corradával került kapcsolatba. Tomaso Corrada és Ernano Farranti is benne van a dologban.

— A Corradák nem elégszenek meg kis halakkal. Milyen tranzakcióra készülnek Vaughannal?

— Az üzlet már javában folyik. Ötmillió dollárról van szó, a Louisiana Banktól vették fel a pénzt. S most jön a lényeg: Vaughan szenátor a kezes ebben a hitelügyletben: a nevére szóló életbiztosítással, ugyanilyen összeg erejéig.

Franco fűttengett: — Hogyan adhatta ilyen könnyelműségre a fejét?

— Vannak, akik nem gondolnak lehetséges következményekkel.

— Miről van szó?

— Óriás vállalkozás Avondale-ban. Ez New Orleans egyik peremkerülete. Luxushotel, vendéglők, bárók, diszkók, klubhelyiségek. Mindegyik egyetlen hatalmas épületben. Már elkezdtek az építkezést. Azonkívül úgy gondoljuk, hogy Corradák még titkos játéklubokat is terveznek, hogy ott bonyolíthassák le megbeszéléseiket.

— Ertem, mondta Franco. — De miért engem bízott meg ezzel, ezredes? Nem szokása, hogy kósza hírekkel foglalkozzék.

— Örülök, hogy jó véleménye van rólam, Franco. Vaughan szenátor saját bátorságától ijedt meg. Talán barátai figyelmeztették, hogy milyen veszélyes dologba keveredett bele. Mindenesetre mozgósította összeköttetéseit Washingtonban. Segítséget kér. Az életéért aggódik.

— Nem is alaptalanul. És kedves barátaim az FBI-nál miért nem törődnek Vaughannal?

— Nem tehetik. Calder igazgató tőlünk kért segítséget. Persze nem hivatalosan. Még Vaughan maga sem tudja, honnan kap segítséget. Ha sor kerülne rá, hogy személyesen felveszi a kapcsolatot a szenátorral, akkor sem szabad felfednie, ki maga. És FBI-ügynöknek sem adhatja ki magát.

— Arra vágyom a legkevésbé — szólt Franco és letette a kagylót.

A St. Peter utcában a szokott esti tolongás uralkodott. Franco párnapos otléte alatt ezt már kitapasztalta. A turisták, főleg férfiak, felébredtek délutáni sziesztájukból.

Az éjszakai lokálokból kihallatszott a dzsessz. Ínycsiklandozó illat érződött a levegőben.

Franco zsebre vágott kézzel préselte át magát a tömegen. Ránézésre olyan volt, mint egy nagyra nőtt siheder. Senki sem gondolta volna, ki ő valójában. A Lafitte-házat nem lehetett eltéveszteni. A bejárat fellett a szokásos sötétvörös lámpa lógott. A ház háromemeletes volt. Oszlopokkal, cifra balkonokkal, fehér homlokzattal. Még a függöny is vörös volt, a belső fény hívogatóan csillogott. Francónak el kellett ismernie, hogy a Lafitte-ház igen vonzó képet mutat. Franco a bejárat felé igyekezett. Óriás termetű néger fogadta, fekete inasöltözékben, rézgombokkal. Csak szeme fehérje és fogsora világított fehéren.

— Köszöntjük a Lafitte-házban — mondta a néger mély hangon. — Be van jelentve, uram? Vagy rendezzünk az Ön számára valamilyen előadást?

Franco felhúzza a vállát és vigyorgott.

— Be vagyok jelentve. A ladyt Yvonne-nak hívják, így mondták nekem.

A néger felhúzza szemöldökét, szeme így még fehérebben csillogott.

— Hát akkor — mondta — biztosíthatom, hogy nem csalódik ...

Az óriás néger megfordult, és egy üveg forgóajtón betessékelte Francót.

A Lafitte-ház hallja pontosan úgy volt berendezve, amint azt a New Orleans-i bordélyokról szóló hollywoodi filmekben láthatjuk. Minden csupa plüss és ragyogás. Süppedő szőnyeg, lámpák a falak mentén, karszékek, fotelek tarka összevisszaságban. Egy bár, mögötte két fehérbe öltözött néger poharakkal, üvegekkel, koktéلكeverőkkel. Rengeteg lány, fekete, szőke, vörös. Merészen dekoltált, elegáns estélyi ruhák. Minden apróság méregdrága volt. Halk beszédfoszlányok hallatszottak a bár és a fotelek felől. A recepció mögött tekintélyes súlyú nő állt. Fekete hajú, fekete szemű, vagy kétmázsanyi lény. Tarkán csillogó estélyi ruhája csak úgy feszült rajta. Hármastokája volt, ám kövérsége ellenére ügyesen mozgott. A néger meghajolt előtte.

— Madame Chantelle, ennek az úrnak randevúja van Yvonne kasszonnyal.

Franco bólintott és köszöntésként morgott valamit. A tulajdonosnő festett ábrázata mosolyra derült.

— Á, igen. Nyolc órára szól a meghívása uram. A bájos Yvonne már várja Önt. — Az asszony intésére sovány, sötét ruhás férfi jelent meg.

— Ez itt Gaston — mondta a Madame. — Felkíséri Önt, uram, és rendelkezésére áll, amennyiben ételt, italt kívánna. Az óriási néger meghajolt, majd visszament a helyére. Gaston mosolygott és szintén meghajolt.

— Köszönöm, Madame, és hogy állunk a... — kezdte volna Franco.

Az asszony leintette. — Nem, nem, uram. - Pénzügyekről csak később

beszélünk.— A kreolhoz fordult: — Kérem, vezesse most az urat Yvonne-hoz. — A Lafitte-ház asszonya mosolygott, majd visszatért helyére.

A kreol intett Francónak, hogy kövesse. Széles, szőnyeges lépcsőn mentek fel az emeletre. Itt három folyosó is nyílt. Gaston a középsőn indult el, majd megállt egy ajtó előtt, amelyen rézből kovácsolt 14-es szám díszelgett.

A kreol csontos ujjával kopogtatott. Közben Francóra nézett.

— Szabad — szólt egy bársonyosan mély hang a szobából. Gaston elfordította a rézgombot, meghajolt, előreengedte Francót, aki most a kezébe nyomott egy tízdollárost. Gaston köszönetet suttogott, majd halkan becsukta az ajtót. Franco két lépést tett, aztán megállt. Amit látott, lenyűgöző volt. Yvonne a szoba sarkában lévő pamlagon hevert. Leheletvékony rózsaszínű pongyola volt rajta, a lábát keresztbe vetette, cseresznyepiros ajka egy pezsgőspohár szélét érintette. Franco sötétzöldnek nézte a szemét, de ebben nem volt biztos. A lány haja barna volt és a válláig ért. Arca keskeny, ajka telt.

Francot különös érzés kerítette hatalmába. Nem becsülte le a nőt. Sok tapasztalata volt ezen a téren, mégis bizonytalan érzés vett rajta erőt. Ki tudja, talán azért, mert nem csupán tárgyként kezelte a nőt.

A lakosztály berendezése éppoly pazar volt, mint maga Yvonne. A zöld padlószőnyeggel borított szoba középpontját a réz franciaágy foglalta el. Fehérre lakkozott kis szekrények, komódok és női íróasztal állt a faburkolatos falak mentén. A falon New Orleans kikötőjét ábrázoló festmények. Az ülőgarnitúra puha bőrrel volt bevonva. Apró folyosó vezetett a fürdőszobába, amelyet vörös bársonyfüggöny takart. Ugyanilyen függöny fedte az ablakokat és a balkonra vezető ajtót is.

Ez a körülmény nem nagyon tetszett Francónak, valamint az sem, hogy a fürdőszobának nincs ajtaja. Szemközt vele pedig ott feküdt Yvonne. Az egészet nyilván tudatosan megrendezték. Yvonne az asztalra tette pezsgőspoharát, majd felállt. Bájos mozdulatait még szebbé tette csodás köntöse. Az egész jelenet mintha a valóság és a képzelet fantáziadús keveréke lett volna. Yvonne odalépett Francohoz, és vállára tette kezét. Drága parfüm illata áradt felőle.

— Jó estét, kedvesem — szólt halkan. — Remélem, jól érzed majd magad nálam. Kérsz egy kis pezsgőt erre az alkalomra? — s ezzel az ülőgarnitúra felé vonta Francót.

— Igen, kérek egy kis pezsgőt — szólt Franco rekedten. Úgy érezte magát, mint egy fiatal farmer, aki valami véletlen következtében egy New York-i hotelbe került.

Yvonne a pamlag felé húzta. Franco belesüppedt a puha párnák közé. Yvonne odanyújtotta a pezsgőspoharat. Majd leült mellé a pamlagra.

Testének közelsége zavartta tette Francót. Azokra a következményekre gondolt, amelyekre a balkonról, vagy az ajtó nélküli fürdőszoba felől számíthat. Saját magát szidta mindezért. Kifelé mosolygott, amikor Yvonne feléje nyújtotta a pezsgőt. Koccintottak. Yvonne szeme közelről még rejtélyesebb volt.

A pezsgő égette Franco torkát, visszatette a poharat az asztalra, és cigarettára gyújtott. Yvonne oldalról figyelte Francót. Észrevette, hogy a férfi keze reszket.

*

Franco mélyet szippantott a cigarettájából. Nem tudta, mit kezdjen a másik kezével. A parfümillatú, bársonyos hang füléhez közelített.

— Merre jársz gondolatban, kedves? Mi az, ami zavar? Problémáid vannak? Esetleg üzleti úton vagy itt?

Franco fáradtan mosolygott.

— Túl sok a kérdés egyszerre, Yvonne.

A nő elbűvölő pillantást vetett rá.

— Én jó hallgató vagyok, kedvesem. Egészen a tiéd vagyok. Ha akarsz, hát beszélj.

Franco vállat vont. — Úgy gondolom, hogy nem ezért jöttem ide.

Yvonne halkan nevetett. — Csak ne játszd meg magad. Nem ez a te igazi stílusod.

Franco bólintott. Elnyomta cigarettáját és kiitta a maradék pezsgőt; — Oké. Tehát beszélgetünk. Rögtön egy kérdéssel kezdem. Hogy kerültem én ide?

Yvonne felhúzta szemöldökét és titokzatosan nézett rá.

— De kedves, ezt miért tőlem kérdezed? Hiszen te tudod a legjobban, hogy...

Franco leintette. — Hagyjuk. Legjobb, ha...

Hirtelen, mintha felrobbant volna valami a közelben. Ajtók nyíltak, csapódtak ki, a függöny szétszakadt...

Franco abban a pillanatban reagált, villámgyorsan pattant fel a pamlagra. Yvonne felkiáltott, hangja őszintén csengett. Nagyon megijedt. Franco a franciaágy felől látta őket közeledni. Úgy jöttek be a szobába, mintha az amerikai rendőrakadémián tanulták volna. S mind ezt a pillanat töredéke alatt. Négyen voltak. Félkört alakítottak ki Franco körül.

Yvonne a szőnyegre vetette magát. Franco rögtön rájött, hogy a balkonajtó nyilván nem volt bezárva, tehát a lánynak tudnia kellett arról, hogy mi zajlik itt...

Sötét hajú déli típusú férfiak voltak. Nyilvánvalóan a maffia szolgálatában álltak. Fegyver azonban egyiknél sem volt. Francónak eszé-

be sem jutott, hogy a revolvere után nyúljon. Még akkor is a fair játék híve volt, ha ellenfelei nem tartották magukat ehhez. Hátrált, hogy hátát a falnak vethesse. Ketten különböző berendezési tárgyakon ugráltak keresztül. Ugyanakkor a két másik férfi Francóhoz közelített.

Franco tudta, hogy már nem éri el a falat, ezért támadásba lendült. Jobbra lépett, majd párdúcugrással rontott rá ellenfelére. Mire az támadhatott volna, Franco egy karateütéssel harcképtelenné tette Franco átugrotta ellenfelét, megfordult. Most háta mögött volt a fal, mellette a fehér íróasztal. A három maffiózó azonnal támadott. Mozgásuk összehangolt volt. Egyikük egy ugrással odébblokkolta Francót.

Franco felemelte a kezét, fedezéket keresett. Hat férfiököllel szemben azonban védtelennek bizonyult. Igyekezett legalább arcát védeni az ütések elől.

Egy karateütés a gyomrát érte. Úgy érezte, hogy felsőteste szétszakadt. Nem kapott levegőt. Hangtalanul összeesett. Egy újabb rúgás az állát érte, majd felrántották, és fejét a falba verték. Franco szeme előtt tüzes karikák táncoltak. Kétségbeesetten küzdött az eszméletlenség ellen. A fickók azonban felülkerekedtek. Az ökölcsapások dobpergésként záporoztak Francóra.

A gyűlölet egy utolsó erőfeszítésre készítette. Még nem jutott odáig, hogy tehetetlenül tűrje a gyötrelmeket. Két öklét egyszerre lendítette fel, s azok villámcsapásként érték az egyik banditát. A férfi felordított kínjában, s végigszánkózott a szobán. Franco legyőzte iszonyú fájdalmát és jobb kezének karateütésével megcélózta a másik maffiózót. Az nem volt elég gyors, s az ütés a vállát érte. Azonnal ellentámadásba lendült. A helyzet nem kedvezett Francónak. Kettő ellen nem tehetett semmit. Szeme sarkából még látta, hogy az egyik fickó valami fényes tárgyat ránt elő. Kitérni már nem volt ideje. Csak valami zúgó hangot hallott, aztán elvesztette az eszméletét. Már azt sem érezte, hogy egy pisztoly markolata hátulról lesújt rá. Úgy érezte, hogy feneketlen, fekete mélységbe zuhan.

*

— Elkaptuk azt a szimatoló fickót — mondta Renzo Beltrani, a New Orleans-i maffia egyik hadnagya. Nagyon meg volt elégedve magával.

— Ez a pasas már nem okozhat nekünk több bosszúságot.

Don Carlo Corrada kinézett dolgozószobája ablakán. Villája Chalmette-ben, a város keleti részén volt. A kert alatt folyt a ciprusok övezte Delaronde-csatorna. Corrada háttal állt a hadnagynak.

— Afféle FBI-ügynök, igaz?

— Nem voltak nála okmányok — válaszolta Beltrani. — Csak egy Bulldog. Nem is tudtam, hogy az FBI emberei újabban ezzel vannak felfegyverkezve.

— Saját fegyverüket hordhatják maguknál, ha akarják. Mit csináltak a fickóval?

- Westwegoban van, a Labranche-csatormánál. Ott még tíz év múlva sem találják meg; majd szép lassan éhen hal.

Carlo Corrada megfordult és elgondolkodva mustrálta hadnagyát. Beltrani alacsony volt és széles vállú. Szögletes fejét fekete haj borította. Előreugró, csontos álla brutalitásról tanúskodott. Világos nyári öltönyt hordott, fehér inget, nyakkendő nélkül. Ökle nagy volt és csontos.

— Azt akarom, hogy utánajárjatok, ki ez az ember, Renzo! Jó, hogy biztos helyen tartjátok, én azonban teljes bizonyosságot akarok. Érted?

— Természetesen, Don Carlo.

— Ha ötmillió dollár a tét, nem lehet bizonytalan tényezőkre hagyatkozni, igaz-e?

— Addig faggatjuk a fickót, míg majd örülni fog, ha beszélhet.

— Rendben van. Megbízom benned, Renzo.

Beltrani megint felvette önelégült mosolyát.

— És a másik dolog? El akarja halasztani, Don Carlo?

Corrada energikusan megrázta fejét. — Legalább az előkészületekhez hozzá kell látnunk. — Órájára nézett: — Aldo Berchiellivel megegyeztünk, hogy ma felhívom. Ha akarod, végighallgathatod a beszélgetést.

Beltrani örömmel bólintott. Értékelte a bizalmat. Miközben Don Corrada az íróasztala előtti forgószékre ült, Beltrani a vendégszékre telepedett, és jobb füléhez tartotta a hallgatót.

Don Aldo Berchielli a maffia bostoni kápója volt. Berchielli és Corrada a háború utáni években együtt dolgozott a keleti parton. Útjaik elváltak, amikor Corrada New Orleansba került, ahol idővel ő lett a kápó. A magántitkárnő jelentkezett, miután hármat csöngött a telefon. Corrada megnevezte magát, majd személy szerint Don Aldót kérte.

— Egy pillanat, Signor — a készülék kattant néhányat. Mély férfihang szólt bele: — Halló?

— Jó napot, Aldo. Itt Carlo beszél. Hogy vagy?

— Óh, nagyon jól vagyok. Örülök, hogy ilyen pontosan hívtál.

— Emlékszem rá, milyen nagy súlyt fektetsz a pontosságra, Aldo.

Berchielli hangosan nevetett. — Hát igen, a régi szép időket nem lehet elfelejteni. S ilyen nem is lesz többé. Uramisten, ha visszagondolok — szomorúan sóhajtott...

Corrada és Beltrani egymásra vigyorogtak.

— No de beszéljünk a jelenről, Aldo. Meggondoltad? Megteszed, amire kértelek?

— Azon nem volt sok gondolkoznivaló. Mindig jól kijöttünk egymással. S tudom, hogy te is megtenéd értem, ha kell.

— Erre mérget vehetsz, Aldo.

— Tudom, tudom. Hallgass ide. Megtaláltam a megfelelő embert. Pont olyan, amilyen neked kell. A balesetek szakembere. Neve Bruno Vincenza. Hajlandó az akció végrehajtására. A fizetséget neked kell vele megbeszélned. Ha akarod, már holnap reggel repülőre ültetem.

— Rendben van, Aldo! — szólt Corrada boldogan. — Ha te valakit szakembernek nevezel, akkor az biztosan az. Mondd meg Vincenzának, hogy embereim a reptéren várják.

— Rendben, Carlo. Örülök, hogy tehettem érted valamit. Szervusz, és sok sikert kívánok.

Corrada elégedett mosollyal tette le a telefonkagylót.

*

Franco az oldalán feküdt. Érezte saját vérének sós és édeskés szagát. Erősen vérzett. Alaposan elbántak vele. Ezt érezte, nem kellett hozzá tükkör.

Megpróbálta kinyitni a szemét. Nem sikerült. Csupa sebhely és daganat volt. Ahogy tisztult az öntudata, egyre jobban érezte a kegyetlenül lüktető fájdalmat is. Sikerült a bal szemét, kinyitnia. Azután a jobbat. Előbb minden elmosódott előtte, pislogott. Majd kissé tisztább lett a kép.

Látta, hogy nedves, helyenként mohos betonon fekszik, a jobb oldalán. Jobb füle olyan volt, mint egy tüzes seb. Lábát maga alá húzta. Megpróbálta kinyújtani. Sikerült, a terpesz azonban nem. Megkötözték. A karjait ugyancsak. A kötélt vékony lehetett, mert mélyen a húsaiba vágott. Karja teljesen elhalt.

Franco nem mozdult fekvő helyzetéből. Tudta, hogy most minden erőlködés hiábavaló lenne. Alaposan összeverhették. Idő kellett, hogy erőt gyűjtsön, és ahhoz is, hogy gondolatait rendezze. Tapasztalatból tudta, hogy ilyenkor nem szabad erejét hiábavalóan pocskolni. Testi ereje most minimális volt, tehát takarékoskodnia kellett vele. Percek, talán órák teltek el. Hallotta a mocsárvidék jellegzetes zajait. Tehát ide, a csatornák közé hozták a gengszterek. Ez igen egyszerű eljárás. Kivonták a forgalomból. A Mississippi-delta beláthatatlan vidékén gyakorlatilag senki sem jár. Valószínűleg itt hagyják éhen halni.

Fájdalmait kissé enyhültek. Helyette mindegyre éhesebb lett.

Franco most körülnézett, hogy lássa, miféle börtönben van. Egyetlen helyiségből álló, téglából épült házikó volt, amely sokáig vadászházként szolgált. Olyasvalaki építhette, aki tisztában volt azzal, mily gyorsan válik itt, a mocsárvidéken az enyészet áldozatává egy ilyen kunyhó. Falait, padlózatát ellepte a moha. Két kicsi ablaka volt, azok is törtek. A napsugár élesen tűzött be az ablakokon. A kunyhó ajtaja rozsdás bádogg volt. Ezután Franco a béklyóit vizsgálta meg; Látta, hogy lábán nylon zsinór van. Akkor valószínű, hogy karját is ilyenekkel kö-

tözték hátra. Újra körülnézett. Talán akad valamilyen éles tárgy, amellyel szét tudná vágni a kötelet.

Nyugodtan fekvé maradt, és erőt gyűjtött. Időérzéke már nem működött. Lassan rájött, hogy csak egyetlen megoldás jöhet számításba. Pokoli erőfeszítést igényel, és még csak nem is biztos, hogy sikerül. Igaz, hogy Francónak minden izma tökéletes és rugalmas volt, de ebben az állapotban ez nem sokat használt.

Mégis úgy gondolta, hogy nem vár tovább. Felhúzta lábát, míg térde melléig nem ért. Talpát a mohos talajnak feszítette. Aztán felsőtestét összehúzta, vállát lefelé tolt, és karját addig nyújtotta befelé, amíg lehetséges volt. Fokozatosan húzta egyre lejjebb hátul összekötött kezét, míg elérte csípőjét. Azután várt. Izzadságcseppek borították homlokát. Most következett a döntő pillanat. Még nem tudta, hogy sikerül-e karja izmait megfeszítenie. Minden akaraterejét erre koncentrált.

Ugyanekkor lábával ellökte magát a faltól, és karját az ellenkező irányba nyomta. Erősen meglódult, úgy érezte, keze-lába szétszakad. A következő pillanatban szeretett volna felkiáltani az örömtől. Összebéklyózott keze a térdénél volt. Percekig várt, hogy erőre kapjon. Zihálva lélegzett. Ezután már minden gyorsan ment. Sikerült a háta mögött összekötözött karját — miután összekötözött lábai alatt áthúzta — előre tornáznia.

Oldalt lökte magát, félig felegyenesedett, hátát a falnak támasztotta, és levegő után kapkodott, ujjainak mozgáskészségét próbálgatta, hogy a lábán lévő kötélről megszabaduljon.

Patakozott róla az izzadság, mire végre kibogozta a csomót. Eldobta a nejlonszínórt. Ezer tűszúrásként érezte meginduló vérkeringését.

Néhány percbe beletelt, mire felegyenesedett. Bizonytalan mozdulatokkal közeledett az ablakhoz. Felemelte karját, és a kezén lévő kötelet a törött üveg segítségével vágta el. Eközben bőrét is felsebezte, de ezzel most nem törődött. Szinte sokként hatott rá, hogy mind a négy végtagját mozgatni tudja. Az újra meginduló vérkeringés ezernyi tűszúrásként bizsergette. Leeresztette karját, a falnak támaszkodott, nehezen lélegzett. A tűszúráások ritkábbak lettek. Franco megmozgatta tagjait. Tíz perc múlva sokkal jobban érezte magát. Annál rosszabb volt a növekvő éhségérzete. Úgy küzdötte le, hogy azzal a gondolattal foglalkozott, hogyan tudna erről az elhagyatott helyről kikerülni. Az ablakok túl kicsik voltak ahhoz, hogy kimásszon. Franco most az ajtóhoz lépett. Meglepődött lépései biztonságán. Többi fájdalom is szűnőben volt. Úgy látszik, túl volt a nehezén.

A kilincs hangosan nyekkent, az ajtó be volt zárva. Franco számolt ezzel. Hirtelen egy másik hang vegyült a nyikorgásba. Franco kiegyenesedett, szeme összeszűkült. Egy motor távoli hangja volt. Tisztán le-

hetett hallani, hogy közeledik. Franco most vette észre, hogy Bulldogját is elvették tőle. Két öklén kívül nem maradt nála egyéb fegyver. Közvetlenül az ajtó mellett állt. Feszülten figyelt. Izmai megint visszanyerték régi feszességüket. A zaj erősödött, egy motorcsónak közeledett felé. Már hallani lehetett a mocsaras parthoz csapódó hullámok zaját. A motor hirtelen elhallgatott. Csak a víz mozgását hallotta, és néhány férfi hangját.

Tompa és közeli hang hallatszott. Suttogás. Majd egyetlen férfi lépései az avaron. Franco idegei pattanásig feszültek. A következő pillanatban már koncentrált figyelemmel hallgatta a neszt. A férfi lépései az ajtóhoz értek. Kulcs csikorgott a zárban. Fémes nyikorgás. Kitárult az ajtó. Alacsony, zömök férfi lépett be, a napsugár élesen megvilágította alakját. A férfi a második lépésnél megtorpant. Franco két erős karateütéssel megállította. A férfi gurgulázó hangot hallatott, majd összeroskadt. Odakinn újra lépések hallatszottak a stégen. Franco a pillanat töredéke alatt reagált. Megfordította a leütött férfit, és megtalálta nála saját Bulldogját.

Megragadta a fegyvert, oldalt lépett. Az utolsó pillanatban. A napsugaras ajtóban sötét árny jelent meg, fegyver csillant. Franco nem gondolkodhatott. Hajszálon függött az élete. Habozás nélkül tüzelt.

A 44-es hangját most automata géppisztoly kepelése nyomta el. Majd velőtrázó ordítás hallatszott. A házikó tetejéről záporként hullott a malter.

Franco a férfi lábára célzott. Egy pillanattal előbb tüzelt, mint ellenfele. De ez a pillanat döntő volt számára. A maffiózó felordított, a napsugár kirajzolva alakját, amely most megingott, eldőlt és nem mozdult többé.

Franco nem tudta, hány fickó van még odakinn a csónakban. Azt tette, amire az ellenfél biztosan nem számított. Jobbjában a fegyverrel elrúgta magát az ajtótól, s akár egy vadmacska, a szabadba ugrott. Lövések hangja dörrent. Háta mögött hallotta a kunyhó falába vágódó lövedékek hangját. Behúzta fejét, egyet gurult a mohás talajon, majd a csónak felé fordulva tüzelt.

A csónakban csak egy ember volt. Nyilván nem volt ideje eltűnni. Franco kétszer egymás után tüzelt és oldalt vetette magát. A 44-es dörrenése messzire hallatszott a mocsárvidéken. Közben ütemeseit ugatott a géppisztoly. A lövedékek azonban az ég felé repültek. Ezután tompa zuhanás hallatszott: a férfi a csónak padjára zuhant. Franco nem késlekedett. Görnyedten osont a parton mozdulatlanul fekvő férfi elé. Az halott volt. Franco elvette tőle az automatát és a csatornába dobta. Óvatosan közeledett a csónakhoz a stégen át. A következő pillanatban végre lazíthatott. A 44-es mindkét lövedéke talált. A csónakbeli fickót is eltalálta.

Franco beszállt a csónakba, elvette a halottól a fegyvert, s azt is a vízbe dobta. Aztán zsebetette a Bulldogot, s az élettelen testet a part-ra vonszolta. Amikor elérte a vadászházikót, az eszméletlen férfi éppen ébredezett.

Franco leguggolt előtte, s hagyta, hogy a Bulldogba bámuljon. Felismerte első látásra Renzo Beltrani hadnagyot.

Franco még a New Orleans-i bevetés előtt alaposan tanulmányozta a Corrada családot.

Most, végre előtte volt a New Orleans-i maffia egyik vezetője. Mégis helyesnek bizonyult Franco ötlete, hogy szántszándékkal belemegy a csapdába.

Beltrani pislogott, próbált kiegyenesedni, s kezével megtörölte izzadt arcát. Csak ekkor észlelte a Bulldog torkát. Elsápadt. Francóra bámult, az rámosolygott.

— Egyszer mindenki számára eljön a vereség napja. Itt az ideje, hogy kissé elgondolkozz. Alaposan, megérttetted?

— Disznó! — sziszegte Beltrani. Nehezen lélegzett.

Franco jobb keze előrelendült. Beltrani már nem tudott kitérni. A 44-es Beltrani állát érte. Az jéggé dermedt, mintha csörgőkígyót látna.

— Nincs időm, Renzo — mondta Franco halkán, de fenyegetően. Tudta, hogy ezzel a fickóval csakis a legkeményebb hangot ütheti meg, ha célt akar érni. — Ne pazaroljuk az időt üres fecsegéssel — mondta. — Azt nem szeretem. Tetszett neked a Bulldog, mi? De előbb-utóbb mindenki megkapja a számlát, aki más holmijához nyúlt. Főleg velem kell vigyázni.

A hadnagy pislogott. — Micsoda aljas fráter maga? — nyögött. — Talán az FBI-nak dolgozik?

— Törd csak a fejed nyugodtan — bólintott Franco.

— Igazán azt hiszi, hogy velem is elbánhat? — morgott Beltrani lenézően.

— Azt mondtam, gondolkodj! — szakította félbe Franco, tettetett jószággal. — Nincs választásod. Majd felsorolom neked a lehetőségeket. Először: futni hagylak, s azon igyekszem, hogy barátaidhoz, a Corradákhoz eljusson a hír, miszerint beszéltél. Gondolhatod, mennyire örül majd Don Carlo ennek a hírnek, hogy éppen te voltál a besúgó, s elmondtad, hogy egy férfi van úton ide azzal a feladattal, hogy Vaughtant baleset érje.

— Honnan az ördögből tud maga erről? — suttogott Beltrani,

— Várj, én beszélek. A másik megoldás, hogy megöllek, s akkor nyugtom van. Tanúk nincsenek, senki sem bizonyíthatja rám a dolgot. S akkor Don Carltonak már nem kell téged kerestetnie.

— Blöfföl. — Franco azonban tudta, hogy Beltrani minden szavát elhitte. S még Valami. Beltrani szeretett élni.

— Van egy harmadik lehetőség is — folytatta Franco —, ez a következő: átadlak az én szervezetemnek. Kollégáim biztos helyre visznek majd. Valahová, ahol hamis névvel élhetsz, állandó felügyelet alatt. Esetleg a családot is magaddal viheted. Az egyetlen dolog, amit tőled ezért kérünk: információkat, hogy a Corrada-klán aljas terveit keresztelhesd. Ugye hallottál Vincent Teresáról? Neki jól megy a sora. Börtön helyett — családjával együtt békésen él. Vannak kiváló szakembereink, hogy megvédjék az értékes tanúkat. A maffia egyetlen emberének sem sikerült Teresának a nyomába jutnia. Na, kezded már érteni a dolgot, Renzo?

Franco szinte látta, hogyan dolgozik Beltrani agya. Néhány percig tartott csupán. Aztán lehajtotta fejét, és nem törődött már a revolverrel. Franco tudta, hogy nyert.

— Milyen garanciákat kapok? — mormogta a hadnagy.

— Mindent — mondta Solo. — Te nem vagy Vincent Teresa. De ha vállalod a szerepét a Corradák ellen, az életed aranyat ér.

— Hm. És aztán hogyan tovább?

— Pillanatnyilag egyedül Vaughan szenátor körül forog minden. Ha babért akarsz aratni, akkor igyekezz a Vaughan elleni gyilkosságot megakadályozni. Itt maradsz, kollégáim majd elvisznek. Még ma.

Renzo Beltrani nagyot sóhajtott. Aztán erőt vett magán.

— Rendben. Nincs más választásom.

Franco nyugodtan bólintott. De a revolvvert nem tette le.

— Mi van a dolog végrehajtójával? A részletekre is szükségem van.

— Holnap reggel Bostonból az első géppel jön — mondta Beltrani. Előbb dadogott, aztán belejött: — Bruno Vincenzának hívják. Don Aldo Berchielli küldi Bostonból. Baráti gesztus Don Carlo felé. Vincenza állítólag a legjobb ember, ha balesetekről van szó.

— Biztos az időpont?

Beltrani bólintott.

— Oké. És New Orleansban Corrada emberei várják?

A hadnagy újra bólintott.

— Ennyi elég nekem — mondta Franco. — Én betartom az ígéreteket, Renzo. A kollégáim majd törődnek veled. Mi a neve ennek a vidéknek itt?

— Westwego. Labranche-csatorna.

— Na jó. Add ide a fegyveredet. Pedáns vagyok.

Beltrani engedelmeskedett.

Franco bal kezébe vette a fegyvert és kiment. A kulcs a helyén volt. Becsukta az ajtót, bezárta, és a kulcsot kintről a zárban hagyta. Tudta, hogy Beltrani nem szökik meg. A hadnagy teljesen reménytelen helyzetben volt. Franco ebben a dologban nem blöffölt: Beltrani számára valóban az egyetlen esély az volt, ha koronatanúként szerepel.

Franco felcsatolta a fegyvert, a csónakba lépett, beindította a motort és villámgyorsan elhajtott.

A Lake Cataouatche-től a Labranche-csatorna egyenesen Bridge City-be vezet. Ez a várostól délnyugatra van. Franco odakötözte a kis sportcsónakot a stéghez, majd a közeli csónakház mosdóhelyiségébe ment. Kicsiny volt a forgalom ez idő tájt. Nem törődött az emberek csodálkozó tekintetével. Egyedül volt a mosdóban.

Úgy-ahogy megtisztította öltönyét, és alaposan megmosdott, hogy a vereség nyomait is eltüntesse. Újra felöltözött, megállapította, hogy az öltöny még elég jó állapotban van, és kiment az utcára. A tömegben észrevett egy taxit. A Moisant Fieldhez, a város nemzetközi repülőterére vitette magát, Solo keresztülment a belföldi járatok várócsarnokán, majd talált egy üres telefonfülkét. Feltárcsázta a titkos számot, s máris beszélt Warner ezredessel.

— Szükségem van Bruno Vincenzának, a bostoni maffia bérgyilkosának személyi adataira.

— Pillanat — szólt Warner. Pillanatnyi csend után újra jelentkezett. — Betápláltuk a kérdést a számítógépbe. Különben mi újság?

Franco tudta, hogy a kért információ néhány pillanat múlva Warner előtt lesz.

— Elfogtam Renzo Beltranit. — Franco távirati stílusban beszámolt az eseményekről.

— Legkésőbb három órán belül elvisszük Beltranit — mondta az ezredes. — Maga már ne foglalkozzon vele.

— Erre úgysem lenne időm. Most az a fontos, hogy Vincenzát elkapjam.

— Pillanat... éppen érkezik a személyleírás. Jegyezze kérem.

— Oké, ezredes, kezdheti. Az emlékezetem működik.

— Tehát lássuk... Bruno Vincenza, huszonnégynben született, lakik: 05 1942, Boston, Massachusetts. 59-től 62-ig katonai szolgálat, büntetve nem volt, őrmesterként szerelt le. Azután a kereskedelembe dolgozik Bostonban. Különös ismertetőjele nincs. 1,82 magas, karcsú, ovális arc, sötétbarna szem, fekete haj. Nem volt még büntetve.

— Majd értesítem, hol és hogyan akarom Vincenzát elkapni — mondta Franco.

— Rendben van — szólt az ezredes, és letette a kagylót.

Franco kilépett a fülkéből és az információs pulthoz ment. Egy földi utaskísérő előírásosan mosolyogva adott felvilágosítást a Boston—New Orleans-i járatokról. Közvetlen összeköttetés nem volt. Hogy New Orleans-t elérhesse, Vincenzának Jacksonville-ben át kell szállnia, és egy

Delta-Airlines gépen folytatnia útját. Az Eastern-Airlines gép 10,05-kor ér Jacksonville-be, onnan 10.45-kor indul tovább New Orleansba.

Franco megköszönte az információt, ismét belépett egy telefonfülkébe, és továbbította az adatokat Warner ezredesnek.

Elkapom Vincenzát a Jacksonville-i repülőtéren — mondta Franco. — Küldjön ki, kérem, legalább két kollégát, akik szemmel tartják és aztán átveszik tőlem.

— Rendben van — válaszolt az ezredes. Szabad kezet adok magának mindenben. De még egy kérdés: átveszi Vincenza szerepét?

— Lehetséges — mondta Franco kitérően. — Ezt még nem döntöttem el. Majd holnap, ha láttam a férfit.

— Jól van. A Beltrani-féle ügy már sínen van. Még ma átadjuk az illetékes hatóságnak.

— Hát akkor, ezredes, a legközelebbi hívásig.

Franco letette a kagylót. Jegyet kért Jacksonville-be, a várakozási időt a vendéglőben töltötte, és késő délután egy Boeing 737-essel keleti irányban startolt.

Már sötét volt, mikor Jacksonville-be érkezett. Egy butikban vásárolt egy sötétkék nyári öltönyt, néhány inget és fehérneműt. A French Market Hotelben maradt holmiját egyelőre nélkülöznie kellett.

Kivett egy szobát a reptér közvetlen közelében, igyekezett megszokni az induló és érkező gépek zaját, majd álomba merült.

A repülőtér betonját beragyogta a napsugár. Keletről a könnyű szellő idehozta az Atlanti-óceán sós ízét. Franco Solo egyedül állt a reptér teraszán. Új nyári öltönyben volt, fehér inggel. Arcán a küzdelem okozta sebhelyek már alig látszóttak.

10.05-kor az Eastern-Airlines DC—10 járata leszállt. Két lépcsőt gurítottak a gép mellé, ajtaját kinyitották. Megjelentek az első utasok.

Franco távcsövön figyelte a leszállókat. Egyszerre csak megjelent a keresett személy.

Bruno Vincenza kilépett az elülső ajtón, felnézett az égre, majd követte azt az 5-6 személyt, akik lefelé mentek a lépcsőn. A személyleírás pontos volt. Vincenza könnyű, fehér öltönyt viselt, fekete inget és vérvörös nyakkendőt.

Franco lejött a teraszról, még mielőtt Vincenza elérte volna a lépcső utolsó fokát.

Francónak egy perc sem kellett ahhoz, hogy az egész repteret megkerülje. Elvegyült a várakozók tömegében a 2-es kapunál. Vagy egytucatnyi utas számára Jacksonville volt a végállomás. A többiek a várostermekbe mentek, így Vincenza is.

Franco a várakozók tömegén átsurranva elvegyült az átszállók között a hatalmas váróteremben, ahol bárók, étel- és italautomaták, asztalok és székek vártak az utasokra. Lépcső vezetett lefelé a mosdókhoz.

Franco leült az egyik bárszékre, rendelt egy Bourbon kólával, és szemmel tartotta Vincenzát, aki egy narancsitalal és két dupla hamburgerrel látta el magát. Úgyesen egyensúlyozva a tálcával egy asztalhoz ment és leült Francónak háttal. A váróteremben összesen talán ötven ember volt. Lehetséges, hogy kollégái a Counter MOB-tól már itt vannak valahol készenlétben. Az igazságügy ezen titkosszolgálatának emberei egymást nem ismerték. Ha találkoztak is valaha, az csak egyetlenegyszer történhetett meg egész pályafutásuk alatt. Nem kölcsönös bizalmatlanságról volt itt szó, hanem arról, hogy a Counter MOB százszázalékos titkosságát megőrizték.

Vincenza megette dupla hamburgerét, elszívott egy cigarettát a narancslé mellé. Azután karórájára nézett. Felkelt, a széket gondosan az asztal alá csúsztatva, majd hanyag léptekkel a lefelé vezető lépcsőhöz ment.

Franco jól megfigyelte a bár tükreinek segítségével. Az első lépcsőfokok után, amikor Vincenzának már csak felsőteste látszott, felkelt a bárszékről, a pultra tette a szükséges aprópénzt, és követte a férfit. Látta, amint egy csempézett folyosón jobbra fordult.

Amikor Franco is elérte a legalsó lépcsőfokot, megállapította, hogy a jól megvilágított folyosó egy cseresznyeszínűre lakkozott ajtóhoz vezet, amelyen az „Urak” felirat díszelgett. Franco belépett, és látta, hogy Vincenza a piszoár előtt áll. A fehér csempés helyiségben rajtuk kívül senki sem volt. Fertőtlenítő és légfrissítő szaga érződött.

Vincenza gyanakodva hátranézett. Franco nem törődött vele, két piszoárral odébb megállt, és a cipzárján babrált. Szeme sarkából megfigyelte, hogy Vincenza megnyugodva visszafordul. Hallatszott, amint cipzárját felhúzza.

Franco két villámgyors mozdulattal mellette termett, és bal karját nyaka köré csavarta.

Vincenza kétségbeesetten védekezett.

A következő pillanatban azonban feladta, amikor Franco megszorította a torkát. Franco gyors mozdulattal kivette a fickó automatáját. Rejtély, hogyan jutott át Vincenza ezzel a fegyverrel a rengeteg ellenőrzőpontra. Persze egy ilyen kaliberű maffiózó számára semmi sem lehetetlen.

Franco a veséje táján a férfi hátába nyomta saját fegyverét.

— Ha hallgatsz, semmi bajod nem lesz, Bruno — szólta Solo fagyosan. — Csak egy kis időre kivonunk a forgalomból.

— Te szemét zsarú! — Vincenza dühöngött. Ellentámadásra azon-

ban nem gondolt. Rossz véleménye lehetett az amerikai rendőrökről, mert feltételezte, hogy ha szembeszegül, tényleg löni fognak. Franco ezt a körülményt saját javára fordította.

— Mi ketten most szépen felmegyünk, Bruno. Én két lépéssel mögötted, és a te fegyveredet használom. Gondolj mindig arra, hogy amennyiben menekülni próbálnál, tüzelnem kell. Előrelökte Vincenzát, és — a feltételezett rendőrbrutalitásra rájátszva — térdével lökte-rúgta a fickót. A férfi pedig engedelmeskedett. Franco jól tudta, hogy a fickó nem érti, hogyan tudhatott a maffián kívül más is New Orleans-i repülőútjáról.

Keresztülmentek az előtéren, és elérték a nagytermet.

Franco egy hosszú folyosóra irányította emberét. Ez vezetett a rep-tér dolgozóinak szolgálati helyiségeihez. Az egyik kanyarnál Franco két jól öltözött férfit vett észre, akik követik őket. — Stop! — parancsolta Franco.

Vincenza megállt. A két férfi közelebb lépett.

— Átvesszük. Minden rendben? — kérdezte az egyik. Franco bólintott és átnyújtotta nekik az automata fegyvert, amit a gengsztertől vett el.

Vincenzát a falhoz állították, pillanatok alatt átkutatták. Franco megkapta Vincenza okmányait, a repülőjegyét és a csomag szelvényét. Franco zakója belső zsebébe csúsztatott mindent, majd egy kézmozdulattal elbúcsúzott kollégáitól. Körülbelül olyan magas volt, mint Vincenza. Sikerülnie kellett. 10.45-kor beszállt a Delta-Airlines gépébe, amely New Orleansba vitte.

A Mississippi deltájának kikötője ragyogó napsugárral köszöntötte Francot. Hagyta, hogy a tömeg magával sodorja, s aztán a futószalagnál megállt, hogy megkapja bőröndjeit. A szelvényen, amit Vincenzától elvett, az 51-es szám szerepelt.

Franco a bőröndökre erősített számokra figyelt. Hamarosan meglátta. Az 51-es fekete, kemény fedelű bőrönd volt, nagyon nagy és nagyon nehéz. Franco elkapta, megfordult és a csomagellenőrzéshez indult.

Hirtelen egy szőke földi utaskísérő lépett ki a tömegből, egyenesen Franco felé. — Ön Mister Vincenza?

Franco bólintott és megállt.

— Azt üzenik Önnek, hogy fájradjon a C-kijáratához. Ott már várják.

Franco megköszönte az értesítést s barátságosan mosolygott. Továbbment. Szerencsére jól ismerte a Moisant Field-i repteret. Nem kellett sokáig keresnie a C-kijáratot.

A szabadba lépve kalapácsütésként érte a párás levegő.

A napsugarak táncot jártak a háztetőkön, várakozó kocsikon és taxikon.

Emberek siettek mindenfelé, kiszálltak és beszálltak, érkeztek vagy vártak valakit. Franco letette a bőröndöt és rágyújtott, majd körülnézett a csarnok előtti téren.

Két férfi szállt ki egy ezüstszürke Lincoln Continentaltól; világos nyári öltönyt viseltek, sötét inget és tökéletesen megkötött nyakkendőt. Franco felé igyekezett mindkettő, déli típusú fekete hajú fickók voltak, Franco szívtá a cigarettáját, és hagyta hogy közelebb jöjjenek.

— Ön Vincenza? — kérdezte az egyik.

Franco vigyorogva bólintott. — Teljes mértékben, amici.

— Akkor jöjjön velünk. Nem vesztegethetjük az időt.

Franco követte a két férfit. Az egyik betette bőröndjét a csomagtartóba, aztán a kormányhoz ült.

Franco a másik férfi mellé ült a hátsó ülésre. A nehéz kocsi elindult. Az autóban kellemesen hűvös volt. A légkondicionáló tökéletesen működött.

A férfiaknak, úgy látszik, nem volt utasításuk, hogy Francóval beszélgetésbe kezdjenek. Egész úton hallgattak.

Alig félóra múlva a sofőr jobbra kanyarodott és a kocsit az Airline Highway parkolójába kormányozta, közvetlenül egy fekete 600-as Mercedes mögé.

— Menjen oda és szálljon be hátra. Azután együtt megyünk tovább New Orleansba.

— Va bene, jól van — mondta Franco könnyed hangon.

A fekete Mercedes üvegje zöldes volt. Franco benézett és egy sofőr árnyképét vélte felfedezni, hátul pedig egy sötétbe öltözött úr ült. Ki nyitotta a jobb oldali hátsó ajtót és beszállt.

— Jó napot — mondta és helyreigazította zakóját, majd becsukta az ajtót. Felismerte Carlo Corradát, nem kellett kétszer odanéznie. A fekete, hullámos hajú férfiről, úgy látszik, mostanában készült fénykép a nyilvánartató számára.

— Jó napot, Signor Vincenza. Carlo Corrada vagyok. Örülök, hogy New Orleansban üdvözölhetem.

Franco kissé meglepve vonta össze szemöldökét, majd kezét fogott a káppal. — Nagy megtiszteltetés számomra, hogy személyesen fogad, Don Carlo. Don Aldo elmondta nekem a bostoni induláskor, mennyire szíven viseli, hogy Önnek szívességet tegyen. Részemről mindent megteszek, ami tőlem telik. Akarja látni az útlevelemet? Csak a biztonság kedvéért?

Carlo Corrada mosolygott és leintette.

— Ez remek vice, barátom. De attól tartok, hogy a napokban ko-

molyra fordul a dolog. A feladat, amivel megbízom, a város legtekin-
télyesebb személyével kapcsolatos.

Franco elvígyorogta magát.

— Minél jelentősebb a személyiség, annál érdekesebb a munka. Va-
lóban, Don Carlo, ezt komolyan mondom. Tudja, sikerült bizonyos hír-
névre szert tennem, Éppen ezért nem is engedhetem meg magamnak,
hogy jelentéktelen munkát elvállaljak.

— Értem — bólintott a Corrada-klán feje. Aktatáskájába nyúlt és
átnyújtott egy paksamétát Francónak. — Ebben minden benne van,
amire szüksége lehet. A férfi szenátor, R. B. Vaughannak hívják. Az
okmányokban benne vannak személyi adatai, életrajza, mindennapos
szokásai, stb., szóval mindaz, amire szüksége lehet.

Franco alig hallhatóan fütytyentett, miközben átvette a dossziét.

— Ezer köszönet, Don Carlo. Ritkán kapok ilyen pontos munkát.
Vannak talán már elképzelései arról, hogyan és mikor történjék az
akció ?

— Ami a „hogyan” illeti, azt magára bízom. Az időt illetően arra
kérem csupán, hogy még ezen a héten végezze el.

— Te jó ég — nevetett Franco —, legkésőbb három nap múlva Bos-
tonban kell lennem.

Don Carlo arca csak úgy ragyogott s teljes megelégedettséggel bú-
csúzott az állítólagos „végrehajtó”-tól.

*

A Howard-Johnson étterem Chalmette-ben volt egy domb tetején,
hat mérföldnyire a város középpontjától.

Kora délután volt, kevés vendég ült az asztaloknál.

Franco Solo nagyon jó asztalt választott a sarokban, a hosszanti ab-
laksornál. A szépen ápoltság végén ott hömpölygött a Mississippi
barnás vize. Franco békésen kortyolgatta italát.

A nagy folyón, az oly sokszor megénekelt Old Man River-en élénk
volt a forgalom. Teher- és kirándulójahajók sokasága úszott rajta, fehér
hullámtaréjak kísérték útjukat.

Kikötői vontatók irányították a konténerekkel teli tengerjáró hajó-
kat. A kép pontosan olyan volt, amint ezt a turisták képzeltek.

Franco gondolatai a Mississippitől hirtelen egészen más irányba te-
relődtek. Egy képzeletbeli pontra bámult a folyó piszkos vizében.

Vaughan szenátor percnyi pontossággal érkezett.

Franco a sokszor látott fotók alapján ismerte fel. Elismerően megál-
lapította, hogy a szenátor külseje tiszteletet parancsoló. Személyiségé-
nek volt valamilyen kisugárzása, s ez bizonyára szintén szerepet ját-
szott megválasztásába.

Vaughant két férfi követte. Igazi, gyűrött nadrágos testőrök voltak, gorillák —, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Franco egy kézmozdulatot tett, amit telefonon megbeszéltek. A szenátor lassan bólintott, aztán Franco asztalához ült. Ugyanekkor a két testőr viselkedése megváltozott. Kiütközött belőlük a hivatástudat, jobban mondva a foglalkozási ártalom. Bizalmatlanság és éberség ült ki arcukra — úgy viselkedtek, mint a jól idomított kutyák.

A teremben kevesen voltak, valószínűleg többnyire külföldiek, akik ügyet sem vetettek a szenátorra.

— Foglaljon helyet, szenátor — mondta Franco halkan. — Két barátja talán ahhoz az asztalhoz ülhet.

A két gorilla homlokát ráncolta, nem tudták, hogyan reagáljanak az idegen férfi parancsoló hangjára.

Vaughan kedvetlenül elhúzta a száját. — Milyen joga van...

Franco félbeszakította. — Ne pazarolja az idejét, szenátor. Kettőnk számára ezek most nagyon fontos, percek.

Vaughan összeszorította a száját. Aztán bólintott. Intett a testőröknek, akik elvonultak. Vaughan leült.

— Úgy gondolom, ideje lenne, hogy igazolja magát — mondta. Telefonból csak annyit tudok, hogy Washingtonból jön. Vállaltam a kockázatot, találkoztam magával. De ez ugyanúgy csapda is lehet.

— Valóban — mosolygott Franco és rágyújtott — Az Ön élete veszélyben van, szenátor, tudom. Hallottam, hogy az FBI-t hívta segítségül. Én Washingtonból jövök. Többet nem mondhatok. A legjobb akarat mellett sem.

— Tehát akkor maga FBI-ügynök?

— Ha az lennék, nem titkolnám.

Vaughan értetlenül megrázta a fejét.

— Talán CIA?

— Vannak dolgok az igazságügy szerveinél, amelyek még egy szenátor előtt is titokban maradnak.

— Hm. De neve, az csak van?

Franco még mindig mosolygott. — Itt New Orleansban Bruno Vincenzának hívnak, és az ön gyilkosa vagyok.

Robert B. Vaughan eltátotta a száját. Tágranyitott szemmel bámult Francóra. — Maga megőrült - lihegte.

Franco elmondta neki az előzményeket, kivéve a Counter MOB szerepét, az minden esetben titkos volt.

— Meglátja, szenátor, Carlo Corrada belesétál a csapdába, abba, amelyet mi ketten állítunk neki.

Vaughan mélyet lélegzett. — Tehát mégis igaz, ezek a gazemberek meg akarnak ölni. Uramisten! Örült voltam, úgy látszik, amikor ebbe az átkozott üzletbe belementem.

— Most nem a múltból van szó, szenátor. Hanem arról, hogy a Corradák megkapják, amit érdemelnek.

Vaughan homlokát ráncolva nézett Francóra.

— Én még mindig nem látok tisztán. Maga nem Bruno Vincenza, hanem ...

— Csak a szerepét játszom el. Carlo Corrada be is vette a mesét. Megvizsgáltam Vincenza bőröndjét. Mindenfajta szerszámmal el volt látva. Úgy látom, hogy autóbalesetet akart rendezni. Don Carlo már minden részletről tájékoztatott. Tisztában vagyok az ön napi programjával. Holnap reggel kezdődik az akció, amikor a hivatalába igyekszik kocsin, mégpedig a következőképpen: Franco előadta a szenátornak a tervét. Mikor befejezte, R. B. Vaughannak távra maradt a szája.

— Komolyan megteszi ezt értem? — mormogta. Tisztában van-e azal, hogy ez esetben saját életét teszi kockára?

— Persze, hogy tisztában vagyok vele — szólt Franco egyszerűen.

A találkozó estére volt megbeszélve. Mégpedig ugyanott, az Airline Highway parkolójában.

Franco bérelt kocsin érkezett. Azután átszállt a várakozó 600-as Mercedesbe.

A belső világítás fényénél Franco meglátta, hogy Corrada arcizmai idegesen vibrálnak. Az üléseket elválasztó üvegablak zárva volt. Az egyenruhás sofőr mozdulatlanul ült a kormányon, s előre bámult.

— Szükség volt erre a találkozóra? — szólt Franco megjátszott idegességgel. — Ez zavaró rám nézve, mert telik az idő, Don Carlo.

— Igen szükséges volt, mert olyasmi történt, amit komolyan kell vennünk. — Corrada hangja izgatott volt és hajszott. — Lehetséges, hogy adott esetben az egész Vaughan-akciót le kell fűjnünk.

Franco halkán nevelt. — Ez lehetetlen, Don Carlo. Én már réges-rég megtettem az előkészületeimet. A dolog holnap délelőtt zajlik le. Kapcsolja majd be a helyi rádióadót, és megtudhatja.

Corrada megfogta Franco karját: — Mondja, Vincenza, egyáltalán érdekli magát, hogy mi történt?

— Miért? — mondta Franco vállvonogatva. — Van annak valami köze a megbízatásomhoz?

A Don összevissza hadonászott.

— Nincs. Legalábbis közvetlenül nincs. De adódhatnak belőle olyan következmények, amelyek egész tervemet megbolygatják. A hadna-

gyom, Renzo Beltrani nyomtalanul eltűnt. Elkapott egy szimatolót, aki itt a városban feltűnően érdeklődött utánunk. Beltrani elkapta és ki akarta hallgatni. Vele volt két emberem, azok is eltűntek. És a rejték-hely, ahová a fickót eldugta, üres.

— Kellemetlen história — vélte Franco könnyedén —, kellemetlen — magára nézve. De a magam szempontjából nem látok benne semmi aggasztót. Azok alapján, amiket Don Aldótól hallottam magáról, nem esik neheze rá majd a kis baleset nyomait eltüntetni. Igaz?

Corrada csupán levegő után kapkodott, szóhoz sem jutott.

— Látja — bólintott Franco vigyorogva —, csak megfelelő távlatból kell a dolgot néznie. Mindenesetre én holnap reggel tálalok magának egy halott szenátort... Van még megbeszélni valónk?

— Az Isten szerelmére — mondta Don Carlo —, amennyiben ez az ismeretlen szimatoló megjelenik ...

— Az én munkám automatikusan végbemegy — mondta Franco —, anélkül, hogy én személy szerint ott lennék. Tehát senki sem állhat utamba. Jó így?

— Igen, igen, jól van — mondta Corrada, de nem valami meggyőzően. Franco elkészönt és kiszállt. Megérezte a dologban az igazságtételt. Corradát máris sarokba szorították. De nem tehette, hogy alantababaknak — neki, „Vincenzának” —, kiszolgáltatassa magát. Ezért nem szorgalmazta, hogy a tervezett gyilkosságot fűjják le.

Franco elégedetten elindult, még mielőtt a fekete Mercedes startolt volna.

Biztos, hogy Don Carlo meggondolatlanul és túl korán fog reagálni. Amikor majd elérkezik a döntő pillanat...

R. B. Vaughan Avondale szélén lakott. Ez csak néhány utcányira volt az ötmillió üzlet építkezésétől.

Franco pontosan öt perccel tíz előtt elhagyta az erdő szélét, a 18-as út szegélyén... Ott, a szenátor kocsijában várta meg a reggelt. Egy kis mellékutcán át elérte a főutat, amely a Mississippi partjával párhuzamosan futott.

Várt, amíg a főútvonal mindkét irányból szabad volt. Akkor bekarnyarodott jobbra a part menti útra, amely New Orleansba vezetett. Fontos volt, hogy itt, két mérföldnyire a szenátor lakásától, senki se lássa. Tanúkra csak később volt szüksége.

A szenátor kocsija egy legújabb típusú, citromsárga, fekete tetős Chevrolet Camaro volt.

Franco hamar megszokta ezt a kocsit. Vaughan naponta ezzel ment

az irodájába, ha New Orleansban tartózkodott. Franco megnyomta a gázt. A Camaro szinte ugrásszerűen indult.

Automatika könnyítette a kormányzást; elsőrangú motorja úgy repítette a kocsit a kanyarokon át, mintha sínen járna. Párás, meleg szellő áradt be a sportkocsi nyitott ablakain. A biztonsági övet Franco bekapcsolta.

Bézs színű nyári öltönyben volt, amely a szenátor szekrényéből került elő. Fekete haját pedig rövidre vágott, halványszőke paróka takarta el. Franco lassított. Néhány perccel később már meglátta a tükörben az első kocsikat. A legtöbb nyilván olyan üzletembereké volt, akik Avondale-ben laktak, mint a szenátor is, és most irodájuk felé, a belvárosba igyekeztek.

S az is nyilvánvaló volt, hogy a legtöbben ismerik a szenátor kocsiját, amelyen a rendszámon kívül még a következő állt: New Orleans, La. 4683RBV.

A megbeszélrt pontig még mintegy hét és fél mérföld volt hátra. Franco hagyta, hogy a kocsik megközelítsék és kígyózó sorrá álljanak össze. Így senki sem mert a beláthatatlan úton előzni.

Franco hirtelen tövig nyomta a gázpedált. A Camaro villámgyorsan kilőtt. A kísérő kocsik lemaradtak. A következő kanyarnál végleg eltűntek. Három-négy perccel később Franco meglátta maga előtt az első járműveket.

Egy sötétzöld Cadillac Fleetwood lassan gurult. Egy jobb kanyaron a sportkocsi úgy vágázott át 70 mérfölddel, hogy csak úgy csikorogtak az abroncsok. Még mindig nem volt szembejövő forgalom.

Franco megelőzött egy Volkswagen Rabbitot és egy Dodge Challengert. Száguldás közben látta a többiek csodálkozó arcát. A következő kanyarnál feltűnt egy piros Ford Station. Franco szó szerint a legutolsó percben rántotta félre a kormányt. Látta, hogy a másik kocs vezetője vadul rázza az öklét. Szemből még mindig nem volt forgalom. A bokrok mögött, az út bal oldalán a Mississippi iszapos hullámai látszottak.

Most egy hosszan tartó jobb, majd egy éles bal kanyar következett. Ez volt a döntő pillanat. Franco teljes gázt adott, és kilencven mérföldes sebességgel hajtott bele a csaknem derékszögű kanyarba

A parti bokrok szinte száguldottak felé. Franco összeszorította a fogát. A pillanat tört részén múlt minden. Ha most szembejön valaki, akkor mindennek vége, Francónak is.

Ez volt tervének legkockázatosabb eleme. Ám ahhoz, hogy az egész hihető legyen, vállalnia kellett a kockázatot.

A Camaro a kanyart levágva átsodródott a záróvonalon. Fenyégető zöld falként meredt elé a parti növényzet.

A szeme sarkából Franco még látta a jobbról közeledő súlyos kamiont. Elég messze volt még, de a vezetőnek már fékeznie kellett.

Franco előre hajolt, a biztonsági öv megfeszült rajta. Még megpróbált úrrá lenni a Camarón. A kocsi azonban már nem volt kormányozható. Citromsárga lövedékként törte át a sűrű növényzetet. Egy pillanatra mindent elborított a sötétség. Aztán megint világos lett. Franco úgy érezte, mintha a kocsiból máris megszökött volna a levegő. A Camaro előrebukott és zuhanni kezdett a barnáspiszkos víz felé. Franco behúzta fejét, teste belepréselődött az ülésbe. Érezte, hogy az öv biztonságosan tartja. Francónak úgy tűnt, órák teltek el. A Camaro elegáns, krómozott orr-része pokoli zaj közepette merült a vízbe. Iszonyú erejű volt az ütközés, de Francót tartotta az öv. Úgy érezte, hogy a feje leszakad a válláról. Ösztönösen mély lélegzetet vett. Még éppen idejében. A kocsi a mélységbe zuhant, a víz harsogva áradt befelé. Végül a motorház belefűrődött az iszapba; Franco villámgyorsan cselekedett. Kioldotta a biztonsági övet, aztán mindkét ajtót kinyitotta. Elővette a kalapácsot és kiütötte a szélvédőt. Iszonyú erőfeszítésébe került a víz alatti munka. A kalapácsot messzire eldobva ellökte magát az ülésről. Egy darabig a víz alatt sodortatta magát az áramlattal. Amikor elfogyott a levegője, gyorsan felszínre úszott. Szomorúfüzek hosszú ágai közt ért partot, és mély lélegzetet vett. Percekig hallgatódzott.

Izgatott hangzavart, motorok hangját hallotta a közelből. Kocsijátokat csaptak be. Futó lépések zaja hallatszott. Franco nyugodtan mosolygott. Újra lebukott, s két mérfölddel odébb kimászott a partra. A sűrű aljnövényzetben már korábban elrejtett egy plasztikzsákot, benne ruhát, cipőt készített elő magának. Átöltözött.

Jobbról már nem jött jármű. Várt, amíg az úttest néhány másodpercre elnéptelenedett. Akkor átszaladt és a plasztikzsákot — benne a parókával és vizes ruháival — egy szemétkosárba dobta.

Öt perccel később Bridge Cityben, Avondale egyik elővárosában tába ült.

Ragtime zene szólt a Delaronde-csatorna partján fekvő villa nappalijában.

Don Carlo Corrada, Tomaso Corrada és Ermano Raffanti szótlanul ültek a karszékekben és félfüllel hallgatták a zenét. Előttük az alacsony asztalon friss kávé gőzölgött kis fehér csészékben.

A zene hirtelen elhallgatott.

— Megszakítjuk adásunkat. Soron kívül közleményt olvasunk fel. Röviddel ezelőtt kaptuk a szörnyű hírt, hogy ma reggel a tizenhatalmas műúton, Avondale és Bridge City között súlyos baleset történt. A baleset áldozata valószínűleg R. B. Vaughan szenátor. Most a helyszínrre kapcsolunk, ahonnan riporterünk, Bill Ashley számol be a balesetről.

A három férfi feszülten figyelt.

Először csak hangzavar hallatszott a helyszínről, majd megszólalt a riporter.

— Hölgyeim ér uraim, itt Bill Ashley a helyszínről, a 18-as műútról, közvetlenül a folyó mentén... Félórával ezelőtt itt az év legtragikusabb balesete játszódott le. Az első információkat már hallhatták. Most azt remélem, hogy közelebbi körülményeket tudunk meg a balesetről és annak okairól...

Kis szünet következett. Újra hangzavar és motorbúgás.

— A mikrofonnál mellettem áll Morgan hadnagy — jelentkezett a riporter. — Mielőtt a részleteket tisztáznánk, még egy rövid tájékoztató a balesetről... Az érdeklődés középpontjában Vaughan szenátor és kocsija, egy Chevrolet Camaro áll. A Camarót időközben egy darus kocsit kiemelte, szakemberek fogják megvizsgálni. A mélyben most búvárok dolgoznak, a szenátor holttestét keresik. Ismerjük a Mississippin erői sodrását, éppen ezért jól tudjuk, milyen kilátástalan a búvárok munkája. Egyébként az utat mindkét irányban lezárták. A forgalmat mellékutakra terelték. Rendőrautók és az egyenruhás rendőrök tömege van itt, folyik a nyomok rögzítése és a tanúk kihallgatása. Kérdezzük meg most Morgan hadnagyot, tud-e valamit a baleset okairól?

— Amit eddig tudunk, az csak feltételezés, Mr. Ashley. Van néhány tanúnk, akik megfigyelték, hogyan vezetett a szenátor. Valamennyien ismerték Vaughant. A szenátor a nagyon gyors járműveket kedvelte. Ma reggel is óriási sebességgel vezetett. A tanúk ezt egybehangzóan állítják.

— Egészen bizonyos-e, hogy a szenátor ült a kocsiban?

— Igen. Több tanúnk is ezt mondja. Azonkívül értesítettük hozzátartozóit. A szenátor a megszokott időben ment el hazulról.

— Értem. És a baleset? Talán elvesztette uralmát a kocsin felett?

— Mint mondtam, egyelőre csak feltételezésekre szorítkozhatunk. A szemben jövő teherautó vezetője állítja, hogy a szenátor a kanyarban látható idegességgel próbálta a kocsit megfékezni.

— Kizártnak tarthatjuk-e, hogy valamilyen külső beavatkozás okozta a balesetet?

— Erről most még nem mondhatok bővebbet. Technikusaink azonnal megvizsgálták a járművet. Nem találtak hibát sem a kormányon, sem pedig a féknél. Tehát kijelenthetjük, hogy a kocsit műszakilag hibátlan volt. Részleteket azonban csak a végleges és alapos vizsgálatot követően fogunk megtudni.

— Értem. És most térjünk át a lényegre. Hogy pontosítsam: a szenátor holttestét még nem találták meg. A Camaróban sem volt, mikor azt felhozták. Egészen biztos-e, hogy a baleset a szenátor halálát okozta?

— Sajnos, ez a valószínű. Annyi biztos, hogy a szenátor biztonsági öv nélkül vezetett. Az eltört szélvédő azt bizonyítja, hogy a szenátor, ha nem is halt meg azonnal, de súlyosan megsebesült, s aztán elsodorta a víz.

— De ha csak eszméletlen volt, akkor van még egy szikrányi remény ...

— Erről nem nyilatkozhatom, Mr. Ashley. A folyópartot végig átkutattuk, és folytatjuk a keresést. Eddig reménytelenül.

— Köszönöm a beszélgetést, hadnagy. Kedves hallgatóink, most visszakapcsolunk a stúdióba. Mihelyt újabb részletek válnak ismertté ...

Tomaso Corrada kikapcsolta a rádiót.

— Ez a Vincenza profi a javából. Szeretném tudni, hogy csinálta? Hiszen a rendőrségi technikusok értik a dolgukat. Rögtön észrevennék, ha valaki babrált a kocsin.

— Vincenza kiváló a szakmában — vélte Ermano Raffanti. Don Aldo nem őt küldte volna ide, ha nem lenne képes túljárni a rendőrség eszén.

— Kiváló munka volt — bólintott Carlo Corrada. — Gondolom, Vincenza most már visszafelé tart Bostonba. Tehát nem kell attól félnünk, hogy valamilyen nyomot hagy maga után. Az egyetlen, ami nem tetszik nekem, hogy még mindig nem találták meg Vaughan holttestét. A biztosító csak akkor fizet, ha százszázalékos a bizonyosság.

— Ezen kár töprengeni, csak idő kérdése az egész.

— De Beltrani sem került még elő — mormolta a kápó.

— Az embereim majd utánanéznek, mi történt — szólt Tomaso. — És azt a szimatoló fickót is megjeljük, akit Beltrani elkapott. Ez holt biztos.

Carlo Corrada nem válaszolt.

Franco kikapcsolta a táskarádiót.

A rusztikus tölgyfabútoros szobában hirtelen csend lett. A lapos tejetű házban nem volt légkondicionáló berendezés. Fullasztó meleg uralkodott a szobában.

A két testőr semmitmondó tekintettel állt az ajtó mellett. R. B. Vaughan ujjával dobolt az asztalon. Összeszorított szájjal ült és fejét rázta.

— Igazán különös érzés, ha valaki saját halálának hírért hallja a rádióban, főleg azért, mert valóban megtörténhetett volna.

Franco bólintott és a jégkockákat szemlélte narancsitalában.

— Ne foglalkozzék ezzel, szenátor. Van a dolognak előnye is a maga számára. Hiszen a népszerűsége ettől még nagyobb lesz.

Vaughan felemelte a fejét.

— Hát én az ilyesfajta népszerűségből nem kérek. Hiszen akkor az is kiderül, hogy micsoda kétes üzletbe keveredtem ostoba fejfel.

— Ezt majd gyorsan elfelejtik — vélte Franco. — Sokkal többet fognak majd a Corradákról beszélni. Eddig még nem buktak le, azonban mindenki tudja, hogy maffiózók, csak senki nem meri ezt hangosan kimondani. Ha azonban az Ön jóvoltából megtudjuk az igazat...

— Nem ékeskedhetek idegen tollakkal — vetette közbe a szenátor. — Miért kér tőlem ilyesmit, az ég szerelmére?

— Ez a kikötésem — mondta Franco határozottan. — Ezt kezdettől fogva tudta, s ehhez kell tartania magát. Nem fedhetem fel a kilétemet.

— Hát jó — sóhajtott Vaughan —, tartom magam az ígéretemhez. Bízhat bennem.

— Rendben. — Franco a telefonra mutatott. — Képesnek érzi magát arra, hogy most túlessünk rajta?

Vaughan egy cédulát vett elő.

— Igen — mondta halkan. — Meg tudom tenni. Sőt, örömömre szolgál.

Felvette a telefonkagylót, tárcsázta New Orleans hívószámát, majd egy telefonszámot, amelyet fejből tudott.

— Magát keresik — mondta Ermano Raffani és átnyújtotta a hallgatót.

— Halló — ordított a kagylóba a kápó.

— A hívás magának szól, Don Carlo — mondta az ügyeletes. — De az illető nem akarja megnevezni magát, kapcsoljam azért be?

Corrada egy pillanatra elgondolkodott. Aztán intett Tomasonak. Tomaso felugrott és bekapcsolta a magnót, amely összeköttetésben állt a telefontal.

— Névtelen telefonáló. Talán az a szimatoló, aki Beltrani... Nem jutott tovább, a kápó határozott kézmozdulatot tett és ezt mondta: — Kérem, kapcsolja.

— Azonnal, Don Carlo.

Egy kattanás, majd megszólalt egy férfihang.

— Maga az, kápó?

Mintha bomba robbant volna a szobában! A kápó felemelte fejét, szeme kimeredt, szája tátva maradt...

Tomaso és Ermano Raffanti kövé meredtek, hihetetlenül néztek egymásra ...

— Igen — lehelte Corrada reflex-szerűen.

— Nagyon jó. Gondolom, felismerte a hangomat. De hogy pontosan tudja: itt R. B. Vaughan beszél. Felfogja ezt, Carlo?

— Ez... ez most — mondta Corrada, de hirtelen elnémult. Meredten ült karszékeiben, bal kezével úgy kapaszkodott a kagylóba, hogy ujjai kifehéredtek. Arca elszürkült.

— ... lehetetlen, ugye ezt akarta mondani ? — Vaughan halkan nevetett. — Tulajdonképpen tényleg lehetetlen lenne, Carlo. De hallotta a rádióban a híreket? A rendőrség nem talál semmit. Rendkívüli szakember babrálhatott az én Camarómon... Csak egyetlen kis hibát követett el ez a szakember. Való igaz, hogy a gyors járműveket kedvelem. De ismerem a kocsimat, szinte összenőttem vele. Érti már? Még azt is észrevenném, ha egy borsónagyságú kő akadna az első kerekembe. Ezért, Carlo, már az első pár yard után észleltem, hogy valami nincsen rendben a kormány körül.

— De én... én nem értem — dadogta Corrada.

— Hogy éltem túl mégiscsak a balesetet? Használtam a biztonsági övet. Hiszen tudja, hogy sportos ember vagyok. Amikor megtörtént a dolog, volt lélekjelenlétem. Azért is, hogy magát félrevezessem. Hogy legalább kis időre azt higgye, hogy meghaltam.

— De hát miért nem találták meg? — lehelte Corrada a kagylóba.

— Mert nem sebesültem meg, és eljöttem onnan.

— És most hol van?

— Nevetni fog, Carlo. Még el is árulom magának. De egy feltételem azért van.

— Mi lenne az? — Carlo Corrada azt képzelte, hogy megint ura a helyzetnek. Kezdett visszatérni az önbizalma.

— Hogy azonnal idejön. Ön és két társa. Senki más. Elárulom, hogy vigyáznak rám.

— Elfogadom. És aztán?

— Készítünk egy új szerződést. Raffanti hozza magával a szükséges dossziékat. Azt hiszem, nem kell megemlítenem, hogy az új szerződés feltételeit én diktálom.

— Értem. Mindent elfogadok, amit kér, Robert. Tehát hol találom meg?

— Vidéki házamban, Estelle-ben. Ismeri a címem, ugye?

— Igen, természetesen.

— Mikorra ér ide?

— Egy órán belül.

— Rendben. Amennyiben fegyvert hoz magával, kegyetlen meglepetésben lesz része. Elég világosan beszéltem?

— Igen.

A vonal megszakadt, Vaughan letette a kagylót.

Carlo Corrada is lecsapta a kagylót és felugrott.

— Gyerünk. Azonnal indulunk.

— Tényleg egyedül akar menni? Dio, mio, lehet, hogy csapda. Lehet, hogy odakinn már mindenhol rendőrök vannak.

A kápo határozott kézmozdulatot tett.

— Butaság. Jobban ismerem Vaughant, mint ti. Az ördög vigye el. De ha azt hiszi, hogy be tud csapni, akkor téved.

— Hogyhogy? — kérdezte kórusban Tomaso Corrada és Ermano Raffanti.

Carlo Tomasóra mutatott. — Mert te majd megölöd. Lelövöd. Most már nem számít hogyan hal meg Vaughan. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ő dirigáljon. Akkor mindenben ki vagyunk neki szolgáltatva.

— Igen, értem már — mormogta Tomaso.

Ösztönösen a 951-es Beretta után nyúlt, amely ott lapult a derekánál.

— De hiszen ez óriási könnyelműség — kiáltotta Vaughan izgatottan és testőreire mutatott. — Legfeljebb ezt a két embert hagyhatom itt magának, ha mindenáron azt akarja, hogy én eltűnjek.

Franco erőlyesen megrázta a fejét. — Ebben maradtunk. Egyedül akarom őket fogadni.

— És ha egész hadsereggel jönnek? Az ördögbe is, bár nem ismerem magát, mégsem szeretném, hogy baja essen. Talán az is hiba, hogy nem értesítem a rendőrségét.

— Tartsa magát a megállapodásunkhoz, szenátor. Eddig becsületesen játszott. Szavát adta, hogy végigcsinálja.

Vaughan lejjakarta a fejét, vállát felhúzta, majd ismét magába roskadt. — Nem megy a fejembe, micsoda ember maga — mondta halkán.

— Mindig így él, fél lábbal a koporsóban?

Franco mosolygott. — Az ember mindenhez hozzászokik. Fogja most a két gorilláját és induljon. Ideje.

Vaughan még egyszer ránézett, de nem szólt semmit. Franco szemén látta, hogy hajthatatlan.

— Minden jól — szólt Vaughan csüggedten. — Megtudom-e valaha, hogy mi lett magával?

— Igen — mondta Franco. — Majd meghallja Washingtonban, hogy mi történt a Corradákkal. Ha minden úgy megy, ahogyan elterveztük, abból tudhatja, hogy jól vagyok.

R. B. Vaughan fáradtan bólintott. Köszönésre emelte kezét, majd el-

hagyta a házat. A két testőr kételkedően vizsgálgatta Francót, majd követték főnöküket. Valamilyen bizonytalan elismerés volt a tekintetükben.

Az ajtó becsapódott. Aztán felbőgött az autó motorja, és a kocs gyorsan távolodott a háztól.

Most, hogy egyedül maradt, Franco jobban érezte magát. Minden előkészületet megtett, az ezredessel is beszélt telefonon. A 357-es Magnum pedig a derekán volt. Amikor visszatért New Orleansba, elhozta holmiját a French Market Hotelből. Szükség esetére volt még nála egy tartalék pisztoly is. Ott feküdt a tölgyfa asztalon. Franco az egyik ablakhoz lépett, kissé széthúzta a függönyt és kinézett.

A ciprusokkal övezett ház előtti tér tündöklő napsugárban fürdött. Vagy száz yardnyira látott el az Estelle felé vezető úton.

*

Csak 55 percre volt szükségük, hogy Chalmette-ből Estelle-be jussanak. A fekete 600-as Mercedes csillogott, amint végiggurult a házhoz vezető úton.

Franco ott maradt az ablaknál. Várt, ameddig a Mercedes nagy ívben az ajtó elé kanyarodott. Három férfit ismert fel a zöldes ablakokon át. Sofőr nem volt. Raffanti ült a kormánynál. Don Carlo és a másik hátul volt. Feltehetően nem akartak tanút magukkal hozni.

Franco hidegen mosolygott.

Don Carlo és Tomaso kiszálltak. A harmadik a kocsiban maradt, a motor tovább bűgött. Sejtteni lehetett, mit terveznek. Csak nem tartották a szenátort tényleg olyan ostobának, hogy belesétál a csapdájukba? Minden úgy lett, ahogyan sejtette. Corrada meggondolatlanul cselekedett. Az utolsó napok eseményei idegessé tették.

Gyors léptek közeledtek a ház felé. Don Carlo ment elől. Franco visszalépett az ablaktól, s a szoba legsötétebb sarkában egy fotelba ült. Teljesen nyugodt volt.

Most, hogy közvetlenül előtte volt a döntő pillanat, Franco már nem volt ideges. A lépések megtorpantak. Kopogtak.

— Az ajtó nyitva — mondta Franco hangosan.

Látta, ahogyan a kilincs megmozdul. Ezután vakító napsugár nyomult a szobába.

A nyitott ajtón át belépett Corrada, majd Tomaso. Sietve elhagyták a napos sávot, a szoba félhomályában ide-oda tekintettek.

— Itt vagyok — szólt Franco nyugodtan

A két férfi feje Franco felé fordult. Szemük összeszűkült. Pillanatokig senki sem szólt.

— Vincenza — kiáltott Carlo csodálkozva. — Mi az ördögöt — de nem jutott tovább.

— Hibát követett el — mosolygott Franco anélkül, hogy felállt vol-

na. — Meg kellett volna néznie az útlevelemet. Talán észrevette volna, hogy a fénykép nem stimmel.

Corrada lehajtott a fejét.

— Nem Vaughan csapott be minket, hanem ez a gyalázatos fattyú.

— Az, aki Beltrant is kivonta a forgalomból — bólintott Franco. — Most már mindent tudnak, vagy van még kérdésük?

Don Carlónak már nem volt ideje válaszolni.

Tomaso Corrada nem bírta tovább. Villámgyorsan zakója alá nyúlt, és leguggolt.

Franco egy ugrással felpattant a karosszékből. Előreugrott és felkapta a 357-est. Don Carlo oldalt kitért. Tomaso elővette Berettáját. Franco guggolva tüzelt. A Magnum lövedékei a Beretta felé zúgtak. Franco érezte a feje fölött a falba csapódó lövedék szagát.

Tomaso Corrada felkiáltott. A lövedék erejétől megpördült. Még egyszer felbődült fegyvere, aztán erőtlen ujjából kiejtette a Berettát. A következő percben Franco újra talpon volt. A legjobbkor: Corrada éppen a fegyveréért nyúlt.

— Állj! — ordította Franco, és a Magnumot a kápóra fogta. Corrada úgy rezzent össze, mint egy kisfiú, ha lopáson kapják. Jobb keze lehullt. — Jobb így, a munka gyakorlati részére maga már nem alkalmas, Don Carlo.

A kápó elfehéredett dühében, de tervét már nem tudta végrehajtani. Franco hozzáugrott és elvette pisztolyát.

Tomaso Corrada jajgatva feküdt a földön. A lövedék a jobb vállát találta el. Túl fogja élni, de most harcképtelenné vált

Odakünn felbőgött a motor. Franco a nyitott ajtóhoz rohant, s a néhez revolvvert két kézzel emelte fel.

Odakünn a súlyos limuzin nehezen mozdult a homokos talajon. Raffanti nem tudott elmenekülni.

Franco négyszer lőtt bele a kocsi motorjába. A Magnum lövedékeinek ereje elég volt ahhoz, hogy a motor hasznavehetetlenné váljon. A Mercedes nem mozdult többé.

— Kifelé, Raffanti! — ordította Franco, miután csend lett. Szeme sarkából a kápót figyelte.

Ezt Don Carlo is megértette. Nem próbálkozott még egyszer.

Raffanti magasra emelte a kezét.

— Jöjjön ide, jut itt hely valamennyiünknek.

Raffanti engedelmeskedett. Ő sem volt a tettek embere.

Franco Carlót és Raffantit a pamlagra parancsolta. A fegyvereket a kandallóra rakta, jó messze tőlük. Tomaso a földön feküdt. Néhány óra múlva majd orvoshoz viszik.

Hiszen rövidesen itt lesznek Franco kollégái a Counter MOB-tól, hogy átvegyék a New Orleans-i maffia vezetőit.

Solo addig türelmesen vár a három maffiózó társaságában, hisz tudta, sok ideig kellett arra is várnia, hogy az Államok déli részén megszűnt létezni az egyik leghatalmasabb maffiacsalád.